



Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова, д.ф.н.
Д-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Иванка Кръстева
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

е-mail:
jitnozrno@hotmail.com
тел.: 032/235 080

Художествено оформление
на корицата:
Борис Стоилов

Печат:
Издателска къща „Хермес“ ЕООД

ISSN 0861-427X
ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО



© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

„Ето човекът!“ – *Учителя* 3

ШКОЛАТА

Пътят на звездата – *Георги Радев* 5

Мисли за музиката – *Беинса Дуно, подбрала Йоанна Стратева* 8

Формиращата сила на музиката – *Петю Цанов* 11

ПОГЛЕД НА ВЪТРЕ

Човекът – из беседи и лекции на *Учителя* 15

Живите точки (човекът и числата) – из беседи
и лекции на *Учителя* 21

Космическият човек – *д-р Светла Балтова* 24

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Белинташ – светилището на бесите – *Н. Боев* 26

Белинташ – загадка и реалност – *разговор
с инж. Владимир Петров* 27

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Българската духовност и наследството на груоудите –
разговор с Филип Кар-Гом 29

Картите ТАРО – *Валентин Томберг* 31

ФОРУМ

Творческа среща по Паневритмия – Пловдив 2003 40

Ролята на противоречията в
Паневритмията – *Георги Георгиев* 44

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Разумните същества – *Беинса Дуно* 47

Гласът на розата 47

Книга за душата – съставители *Ричард Карлсън и
Бенджамин Шийлд* 47

Пътят пред нас – *съставител Ричард Гийр* 47

ПОЩА

Братството в Канада – *Георги Черешаров* 49

The Salt 50

ПОСЛАНИЕ по случай Празника на пролетта

Всеки, който се е опитал да живее само за себе си, е свършвал катастрофално. Всички страдания в света произтичат от това, че хората искат да живеят само за себе си.

Всеки народ, който търси правото само за себе си, греши. Когато всички народи се кооперират, те вървят в Божествения ред на нещата.

Има Едно Отечество, за което трябва да се живее. Човек е дошъл на Земята да стане гражданин на Божието Царство.

УЧИТЕЛЯ

Молеете се за обединението на Европа!

Честита Пролет!

Великата Пролет за човечеството идва с Любовта, с Единството, с Разумността!

Днес Светлите Сили работят за разрешаването на един велик въпрос – да се изведе човечеството из хаоса, в който се намира, да тръгне по пътя на братството, на единството, на любовта. Да се сложи край на омразата, разединението и егоизма.

В течение на стотици и хиляди години от Европа главно произтичаха подтиците за големите световни конфликти, за братоубийствените войни – за дележа на света. Все още Европа е ядката на света, главата на човечеството, от която трябва да дойде разумният подтик, както досега е идвал подтиктът на безумието, разединението и разрушението. Затова Учителя казва да се молим – да работим за обединението на Европа. За да пресъхне извора на злото.

Съдбоносни дни, съдбоносни часове, съдбоносни мигове за човечеството!...

Накъде ще натезжат везните?

Всяка човешка личност, всяка човешка мисъл, всяко човешко желание тук имат значение. Може би именно ти си – твоята мисъл, твоята воля, които ще дадат превес на едната или на другата страна: на доброто или на злото. Когато Светлите Небесни Сили работят за разрешаването на един велик въпрос, отнасящ се до съдбата на човечеството, никое човешко съзнание не е без значение. Нашите мисли, желания, стремежи са фактори в живота. Всяка пробудена човешка душа трябва да вземе участие, да присъедини своите сили в този процес.

Да се обедини Европа! Дръжте тази мисъл в съзнанието си!

Тук е ключът към новото – към доброто, към мира, към свободата, към общото добруване. За да заживеем всички в едно общо, велико и свято Отечество – Новата, обединената, възкръсналата за нов живот Земя!

Това, което искаме, това, което желаем, това, за което мислим – става!

Мислете за обединението на Европа!

За да дойде то естествено и свободно, по пътя на съзнанието, по пътя на доброто, а не под натиска и пред заплахата на една страшна катастрофа.

Всяко пробудено съзнание да даде своя принос!

И тогава, навред в света, ще прозвучи Маршът на Светлите Сили!

Честита Велика Пролет!

Март, 1972 год.

Брат Борис

„ЕТО ЧОВЕКЪТ!“

*„Тогава Иисус излезе с трънения венец и с багреницата.
И рече им Пилат: Ето човекът!“*

Учителя

Пог думата *човек* или *человек* на български се разбира същество, което живее цял век; обаче в първообразния език, в езика, на който е написана горната фраза, *човек* има друго значение: *Иисус, Човекът, Който иде на Земята, Брат на страдащите*. Какво трябва да разбихме пог тия думи? Могат ли, като излезем ние пред света, да кажат хората за нас: „Ето човекът!“? За да се удостои човек с това име, трябва да съдържа в себе си четири неща: да е богат, да е силен, да има знания, да има добродетели. Богатството е почвата, условията, при които може да се развива човек, то е почвата, в която се развива силата; последната пък внася топлина и светлина, които въздействат на растенето, на развитието; знанието е методът, чрез който трябва да се разбира и регулира нашият живот; добродетелта пък е целта, към която трябва да се стремим.

Това са четирите неща, които Христос носеше на кръста – четири неща, които и ние трябва да научим, като турим добродетелта на главата – която не беше прикована, от лявата страна знанието, от дясната – силата, а отдолу, при краката – богатството; и ние ще имаме тогава разпнатия човек. Т. е., като приковем богатството, силата и знанието, техните сокове ще възлязат към главата – към добродетелта. Когато Господ иска да направи човека добър, приковава го на кръста – заковава неговите богатства, сила, знания. А що значи заковаване? Турят човека в касата, да не разполага никой с него, защото Господ ще разполага. Той казва: „Когато Аз работя, ти ще бъдеш спокоен“; и понеже човек не иска да стои спокоен, Господ казва: „Заковете го, за да бъде спокоен, Аз да работя...“ И когато ни приковат на

този кръст, не бива да плачем, защото тогава Господ работи за нас. Нещастен е онзи, който не е прикован на кръста. Който иска да се занимава с него Господ, трябва да мине през този процес на развитие.

Преди този процес непременно трябва да има вяра, непоколебима вяра в общия божествен план, който има пред очи всички твари, които Бог е създал. Не трябва да се съмняваме в Бога, понеже Той е свършен, всесилен; нали и Иисус на едно място казва: „Невъзможното за човека за Бога е възможно“. Божествените пътища са неизповедими. Не бива да се допуска мисълта, че тия пътища може да бъдат изопачени и възпрени: то е невъзможно.

Ние трябва да претърпим страданията, които ни идват, и да извлечем поука от тях. Иисус със своите земни страдания искаше да ни даде пример, че трябва да се подчиняваме на този божествен процес. На едно място Той казва: „Нима аз нямам власт да поускам Отец ми да изпрати хиляди ангели, да ме избавят? Но ако не изпълня това, за което съм дошъл, как ще се повдигнат човеците?“ А и сам Той искаше да се издигне.

Всеки от нас е нужен, и много нужен на Господа. Може за света вие да не представлявате нищо, да сте една нула, обаче за Бога сте важна единица. Само Господ, Който ви е пратил на Земята, оценява вашите страдания и следователно не трябва да се безпокоите какво светът мисли за вас; Онзи, Който ви е пратил, Той мисли за вас и ви оценява. За вас е важно да имате одобрението на Бога. Ако Господ е с вас, вие ще бъдете красиви, а светът обича красивото; ако Той е с вас, вие ще бъдете богати, силни, добри, а доброто всякога се почита.

Писанието казва: „Бог не е само на небето, Той живее в сърцата на смирените“. Следователно първото качество, което трябва да придобиете, за да може Той да заживее във вас, е смирението. Но това смирение не е като смирението на една овца – като ви набият или ви счупят краката, да кажете: „Няма какво да се прави!“ Не е смирение, когато ви вземат всичкото богатство, да кажете: „Ние се смирихме“. Смирение е, когато имате всички богатства, сила, знания, доброта – да съзнаете и да кажете: „Господи! Ти разполагаш с всичко, каквото имам“.

Вие търсите Господа на небето, но Той не е там; когато пъшкате и страдате, Той е във вас. И муй, което хората наричат растене, напредване – то е този процес, в който работи Господ. Той е най-добрият работник. Страданията, които тук изпитваме, са страдания на Господа, Той страда и плаче в нас. Казваме: „Аз плача, скръбна е душата ми.“ Но когато кажем: „Господи, прости! Аз Ти причиних толкова страдания с нечисти мисли и действия!“, тогава ще дойдем на онзи истински път, който ще ни избави от съвременното зло.

Какъв е нашият метод, по който трябва да работим? Отсега нататък трябва всякога да сме свързани умствено и сърдечно с всички хора по Земята, защото спасението е в нашите общи молитви – „съединението прави силата“. А когато умовете и сърцата на хората се съединят, тогава ще настъпи царството Божие на Земята. У приятел, когато действително обичаме, не бива да търсим недостатъците му: и той, като нас, може да ги има; недостатъците са външната греха, с която е облечен човек; но човешката душа е чиста, тя не може да се развали, не може да се разруши; вашата божествена душа никои не е в състояние да поквари. Може да се нацапа отвън, но вътрешно не може, понеже Бог обитава в нея. А немислимо е да се разруши нещо, което Бог пази. Ние можем да се подчиняваме на света така, както е казал Иисус на Пилата, който му рекъл: „Аз имам власт да те разпна.“ – „Подчинявам се

на Онзи, Който ти е дал тази власт, но моята душа е свободна.“

Иисус и днес седи пред вас, и аз ви казвам: Ето Човекът, който единствен може да внесе спокойствие във вашите сърца, да ви даде ум, да ви даде здраве, обществено положение, да ви повдигне, да ви покаже пътя, да се проясни вашият ум. Но вие, във вашето съмнение, казвате: „Покажете ни го да го видим!“ Задава се вечер отдалеч човек с малка свещ, аз ви казвам: Ето човекът, който ви носи светлина. Вие обаче виждате свещта, но не виждате човека; него ще видите... когато изгрее Слънцето. Търсете сами тая светлина, която носи Човекът – тя ще ви помогне да намерите пътя, по който трябва да вървите.

Всеки от нас трябва да бъде светносец – да носи по една свещ, и като съберем една до друга всички свещи, ще увеличим светлината и ще видим много. Всеки преган, любящ, добър човек е запалена свещ. И грешка голяма е да бъде човек изгасена свещ. „Какво да правим?“ Трябва да се молите един за друг, да прашате добри мисли на своите приятели, да се молите за тях, да искате да бъдат благословени, и Господ, като благослови тях, ще благослови и вас. Молитвата има велика сила, и съвременните хора трябва да бъдат хора на молитвата. С молитвата ще подготвим своя ум и своето сърце.

Иисус е дошъл и работи. Ние, които следваме Иисуса, трябва най-сетне да Го пуснем да влезе в нас.

Сега, аз ви оставам този Човек: ще Го приемете ли, или ще Го разпнете? Ще Го пуснете ли вътре в себе си, или ще кажете: „Не Го искаме“? Този е въпросът, който трябва да решите. Ако кажете: „Пуснете Го, той е наш Господ!“, вие сте разрешили въпроса и ще дойде благословението. И тогава ще се изпълнят думите на Писанието: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Тогава светлината ще бъде в нас и ние всинца ще се примирим.

Беседа, държана от Учителя на 16 март 1914 г. в София

Резюме

ПЪТЯТ НА ЗВЕЗДАТА

Георги РАДЕВ

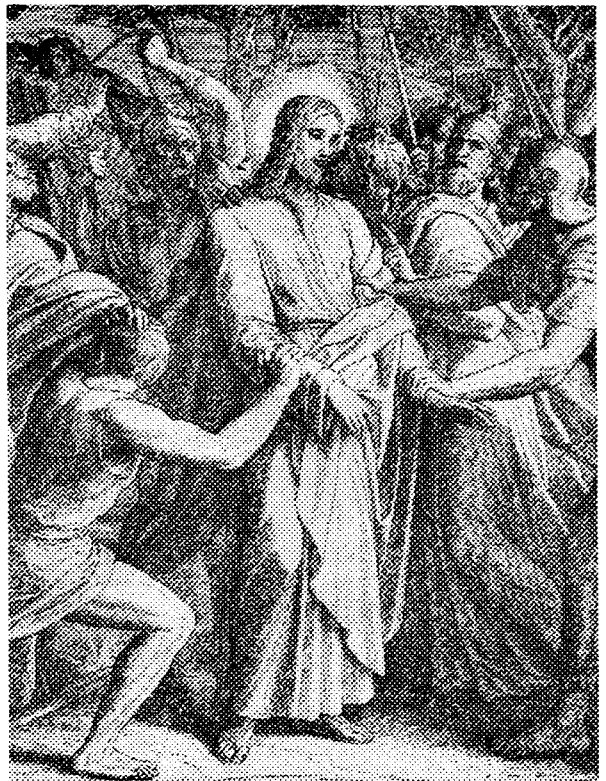
Свещените писания на разните народи са истински съкровищници на мъдрост и духовен опит. Напразно обаче историците от наши дни биха търсили пълна историческа достоверност в тези писания и по-специално в Евангелията. Защото колкото евангелисти, толкова и версии за раждането на Христа.

Напразно, от друга страна, и религиозните хора биха се силили да запазят непокънатото Свещеното Писание от „нечестивата критика“ на безверниците-учени и да затвърдят у вярващите убеждението, че което е писано в Евангелията, да речем, е **буквално** така и че няма какво много-много да се разисква, ами да се приеме на вяра както си е, сиреч **дословно**.

Напразно! Вярващите вече не са неграмотни, учат се в училища, четат книгите на „безверниците-учени“ и узнават много работи, които пастирите на разните църкви пазят така ревниво от око̀то на пасомите. Последните узнават, че Евангелията не са излезли като по калъп, из един път – че в тях има много „противоречия“ от историческо и логическо гледище, че много от сказанията в Свещените книги на християните се срещат в други варианти в Свещените книги и митовите на други народи. Така например – за да вземем един от най-непознатите случаи на прилика и съвпадение в образите и символите, които се срещат в пророческите книги на две религии – ще споменем за **Откровението** и **Калки пурна** на индусите. В последната се разказва за живота и делото на **Калки**, десета и последна аватара на Вишну. **Калки** досущ като Иисуса при Второто пришествие, за което се вещае в Апокалипсиса, е **цар и свещеник**, господар на **Словото** и **Меча**. Той е призван да води четири големи битки, за да тури край на невежеството и разюзданото безначалие на Калиюга и да разкрие цикъла на една нова златна ера. Има толкова много и

поразителни аналогии между двете книги, че мнозина повърхностни изследователи биха ги приели за заемки и преработки. Всъщност великите ясновидци и пророци на двете откровения са съзиравали под различни ъгли едни и същи духовни реалности.

Колкото и да са интересни обаче критичните изследвания на Свещените писания от гледище на историята или на сравнителната религия и митология, учените толкова разбират езика на тия писания, колкото и вярващите. Свещените книги не са исторически съчинения в буквален смисъл на думата, макар често пъти в тях да има история; те не са и животописи в обикновеното значение на тази дума. Те са символични писания на Посветени, езотерични книги, които, за да се разберат, изискват съответен ключ.



Тълкуват ли се буквално, ще се дойде до комични положения като онова, за което уронично подмята някъде Елифас Леви, като казва, че при буквалния начин на разбиране понякога и християнската Троица ще се смята за съставена от три члена: един старец, един разпнат млад мъж и един гълъб.

Нека се спрем сега върху едно от най-красивите и поетични сказания, които се срещат в Новия Завет. Вие си спомняте сказанието за тримата маги от Изток, които видели звездата на царя Юдейски и дошли да му се поклонят.

„Когато Иисус се родил във Витлеем в дните на царя Ирода – тъй започва евангелското сказание – ето, дойдоха в Йерусалим мъдреци от Изток, питайки: Де се роди Царят Юдейски? Защото видяхме звездата му на изток и дойдохме да му се поклоним.

Когато Ирод чу това, много се смути, и цял Йерусалим с него. И като събра всички първосвещеници и книжници народни, изпита от тях де трябваше да се роди Христос.

И те му казаха: Във Витлеем Юдейски, защото тъй е писано в Пророците.“

Къде точно и **кога** най-вече, първосвещениците и книжниците – които се ровят само из мъртви книги и писания, без да могат да ги оживят с духа си – не знаят. Звездата – светещо писмо в живата книга на звездите – те не виждат, за нея те са слепи. Те виждат само букви...

Затова: *„Ирод, като повика тайно мъдреците, изпита утвърдно от тях в кое време се бе появила звездата. И ги изпрати във Витлеем, на им рече: Идете и изпитайте здраво за детето. И кога го намерите, донесете ми вест, та да идат и аз да му се поклонят“...*

Тримата мъдреци намират детето, защото звездата му ги води и се спира над пещерата, дето то се е родило. След като принасят даровете си, те – *предупредени на сън* – без да се обаждат Ироду, се връщат в родината си по **друг път**.

Па и Йосиф, след като му се явява ангел настъпва, с Мария и детето забягат в Египет.

„Тогава Ирод, след като видя, че мъдреците се подиграха с него, много се разгневи и изпрати да погубят всички деца, които бяха във Витлеем и по крайбрежието от две години надолу, според вре-

мето, което той утвърдно бе изпитал от мъдреците.“

Из богатата съкровищница на това сказание аз ще извлека само една идея.

Има два пътя на познание: път на **звездата** и път на **буквата**, път на тримата мъдреци и път на първосвещениците и книжниците. Тия два пътя се пресичат при **Ирода**. В Древния Завет – за да останем в границите на християнското Свещено Писание – те са ясно подчертани. Мойсей върви по пътя на **звездата** или **огня на пламтящия храст**. Египетските жреци и въжари – по втория път. И тия два пътя се пресичат пак там: при **Фараона** – **Ирода**.

В книгата на пророк Данаил се говори пак за тия два пътя и те се пресичат при цар **Навуходоносор**. Фараонът, Навуходоносор, Ирод – това са различни имена на едно и също нещо, на един и същи фокус на сили, в тяхната мъжка полярност.

Без да се спирам на подробности, аз ще дам само някои бегли указания за естеството на двата пътя.

Тримата мъдреци, обитаващи във **вътрешния Изток**, знаят предварително, че ще се роди **Царят Юдейски**, защото са видели да изгрява неговата звезда. Тя ги води и очертава пътя им от **далечния Изток** до **пещерата Витлеемска**. Те нямат нужда от **книгите на пророците**, дето е само иносказателно предречено великото събитие. Указана е само една област – Витлеем, но точният момент – най-важното – не е посочен.

А движещата се звезда е един точен път, един разумен процес със свое начало: изгряване на звездата в един определен момент и място, с определена посока на движение и свой зенит. Тя застава точно в определено време в точно определено място: над **пещерата във Витлеем**. Имаме един напълно определен процес, ясен, прецизен, с определени параметри по пространство и време. Той води право към целта, в самата точка. Води безпогрешно.

Забележете и чувството, което съпровожда пътуването по **пътя на звездата**. Това е чувство на дълбоко благоговение: тримата мъдреци, всеки със своя дар, отиват да се поклонят на детето. Аз няма повече да се докосвам до тая трепетна тайна. Който може да

съзерцава геометричната линия на този път, той ще определи всичките ѝ съществени свойства: типичните ѝ точки и характерни закривявания, и ще ги преведе в качества и добродетели.

Този път, достигнал целта, не се връща назад: мъдреците от Изток само веднъж минават през Йерусалим и Ирода, за да хвърлят светлина, във великата си щедрост, върху един тъмен пункт – **времето** на онова събитие, чието място е приблизително и общо указано в *Книгата на пророка*.

Вестта за *звездата*, която предвещава раждането на **новия цар** – на една нова велика идея – и заминаването на мъдреците хвърлят Ирода, а с него и цял Йерусалим, в голям смут. Йерусалим – това е символ на цял един строй – политико-социален и икономически, с всички негов институти. И тогава се събират *първосвещениците* и *книжниците* при Ирода да търсят допълнителни данни и указания в книгите.

Всякога е било така. Езотеричното познание, което върви по други пътища и методи, непознати за *Ирода* – аналитичния интелект – се явява винаги в определени моменти, за да хвърли светлина върху известни нови идеи, които идат да обновят света, и после пак си заминава по своя път. Забележете: Ирод и неговите служители знаят приблизително едното дадено – *мястото*, но другото дадено – *времето* те не знаят! *Звездата* също не виждат. В тоя път тия два елемента са отделни и идват от различни източници за интелекта. Но и двата са само приблизителни, те са дадени във известни *граници на възможните погрешки*.

И тогава Ирод, от страх пред новия цар, праща да убият всички деца от две години надолу (*защото беше утвърдно изпитал времето от мъдреците*) във Витлеем и крайбрежието.

Аналитичният интелект не може никога да постигне пряко целта: *детето*. Той се движи в предварително ограничен кръг по време (*от две години надолу*) и по място (*Витлеем и цялото крайбрежие*). Той убива сума деца – ония живи същества, от които черпи своите експериментални данни – гроби, анализира и в края на краищата не се добира до самата истина: *детето* е в Египет – страната на *мъдростта*, а *тримата мъдреци* са на другия полюс

– във *вътрешния Изток*. Това е неговият метод – той изследва живота, след като го умъртви. В ръцете на биохимика протоплазмата умира, за да остане само един сложен химичен сурогат.

В символите на това дълбоко сказание са изразени с дивно прозрение и характерът на аналитичния интелект, и неговите методи на изследване. С дивна яснота е указано естеството на най-могъщия му научен инструмент – **статистическия метод**, както и естеството на *природните закони*, до които той идва. Посочени са същевременно и резултатите: мъртви трупове, голи факти, механизми, схеми, таблици. Но такава е неговата природа. Затова древните мъдреци, които дълбоко са познавали естеството на *конкретния ум*, са го наричали *великият убиец на реалното*. А такъв е и **Ирод** – център на цял един умствен строй.

Чувството, което придружава следването на тоя път, е ясно. То намира най-добър израз във вивисекцията, която широко се прилага в естествените науки. А когато узрее звездата на една нова идея, тя внася жива радост в сърцата на *мъдреците*, но смут в *Ирода* и *цял Йерусалим*. Защото Ирод се страхува, че ще рухне цялата му сграда. Винаги една звезда, където и да се яви тя, показва, че ще се съгради нещо ново. Когато преди около три десетилетия в небето на науката *изгря звездата на радия*, тя внесе у едни радост, у други смут. Защото като освети донейде загадката на атома и вдъхна надежда за *превръщане на елементите*, считано дотогава за блян на алхимиците, той разклати известни научни схващания, които се смятаха дотогава за непоколебими.

За ония, които виждат, радият е само един лъч в света на химичните елементи от една велика звезда, която е изгряла в небето на човечеството. Звездата на ония радиоактивни Самосветещи, които и днес, както и от памтивека, извършват великото превръщане на съзнанието на човечеството. Които и днес, както и от памтивека, вършат тайните на **Великото дело**.

Из „Пътят на звездата“, С. 1939

МИСЛИ ЗА МУЗИКАТА

от Учителя

подбрани от Йоанна Стратева

Музиката е излязла от светилището на храма. По-рано тя е била само там, а сега се позволява да излезе от храма и да се употребява като метод за работа.

Нашите песни ги има горе и оттам са свалени. Ние като ги пеем, съществата отгоре идват и ги поддържат. При тези песни ние отиваме при тях и те идват при нас. Всяка наша песен е снета отгоре по песните, които съществуват в Божествения свят, по плана на висшите гами, които съществуват горе. И ако ние тук при пеенето или свиренето им съвпадне с същинския характер на небесните песни, от които са снети, ще получим възвишено благословение от Божествения свят, ще бъдем облени от такова благословение. Когато пеем с чистота, с любов, с пълна хармония между ума, сърцето и волята, насочени и трите към Божественото, тогава именно се свързваме с ритъма на небесните песни и тогава получаваме Божествена струя на благословение. Тези небесни песни вечно се пеят горе, там вечно звучат и чрез тях се създава и гради Вселената.

В бъдеще материал за оперите ще се взема от нашите песни и от някои паневритмични упражнения. После, за оперите ще се вземат сюжети от живота ни на Езерата, от живота ни на Изгрева и пр., и ще се преплитат с нашите песни.

Песните, които съм дал, имат магическо действие. Отличителното в тях е чистотата на тоновете. Те освобождават човека от всички преплитания, както и от лошите наследствени черти.

Всички трябва да работят и да пеят: магазинерът като отваря магазина, да пее, домакините като готвят, да пеят. Докато се сготви яденето, домакинята ще изпее 3 песни, тогава този, който яде, ще се обнови, ще почувства импулс, приток на енергия. Болният, като става сутрин от сън, да пее. Всяка работа да започва с песен и да се свършва с песен, с музика. Не се събуждай

без песен и не заспивай без песен, като си в къщи – пей! Пей и на сън, пей, за да усъвършенстваш своя най-хубав инструмент – гърлото, като не допускаш да мине през него нито една отрицателна дума, през ума ти – нито една отрицателна мисъл, през сърцето ти – нито едно отрицателно чувство. Пей и славослови Бога, който те е създал и е устроил всичко според Великите закони на хармонията, където всичко звучи в съвършенство.

За музиката няма стари хора. На каквато и възраст да сте, пейте и не мислете за възрастта си. Докато не заминете за онзи свят, вие сте деца още и трябва да пеете. И ако ние пеем хармонично, при нас ще се привлекат духова на музиката. И щом се привлекат, те ще донесат обновление. И според степента на нашата песен, според туй вдъхновение ще станат съответни промени в духовния ни свят.

Някои са чували ангели да пеят. Един ангел, едно такова същество, с такава интелигентност, като почне да пее, в неговото пеене има дълбок смисъл. Днес ние не можем да го чуем, но един ден като се развият у нас тия чувства, ако чуем едно такова ангелско пеене, ще кажем: „Такъв концерт чух!“ Сто години човек да живее и да слуша как един ангел пее, няма да се счита нещастен, че животът му е отишъл напразно, но ще каже: „Аз се чувствам щастлив, че живях 100 години и гочаках да чуя такъв велик музикант!“ То е велико нещо! В неговите очи, в неговото лице не само ще се чете тази музика, но той ще придаде един смисъл на знание за всичката хармония в природата. И всичко туй ще оживее, ще забравиш всичките тревоги на света и в душата ти ще се всели мир и радост.

Сръдната е немюзикално състояние. Човек, който не е музикален, всякога се сърди, който е музикален не се сърди. Не се сърди, понеже от сръдната образува музика; щом се тури в музика, тя вече дава енергия, импулс.

Да кажем, ти си разсърден – пей си тогава. Като се научиш отвътре да пееш, тогава ще гоиде пеенето отвън, то трябва да бъде едно изражение, тогава вече съставлява една музика, едно здравословно състояние. Ако хората биха се упражнявали така, 75% от сегашните неприятности, които имат, биха изчезнали. Защото най-първо трябва да се освободят в мозъка си от калта, в мозъка се образува кал, прах, която трябва да се извади оттам. И в човешкото сърце се образува прах, от която човек трябва постоянно да се освобождава.

Музиката е съединителното звено между ангелския и човешкия свят. Затова всички религиозни упражнения, всички духовни упражнения започват все с музика. Тя е език на духовете. Духовете познават този език. И когато вие искате да привлечете някой дух, да му действате или да ви разбере, трябва да пеете или да свирите. Музиката изисква дълго време работа, не само дълго време работа, но интензивна работа. Това е необходимо, за да разберете окултната музика не само в нейната външна страна, но и във вътрешната.

Бог сега ще вдъхне дихание на живот чрез ушите. Затова всички хора трябва да се научат да пеят. Музикалният век идва. Славянството ще даде нов подем на музиката. Славяните носят по-добра „глина“, от която могат да се направят по-добри гърнци.

Като си легнете вечерно време, ще си кажете: „Искам да стана музикален, музикален, музикален!“ И бъдете уверени, че щастието ви в света зависи само от музиката. Търговците загубват кредитите си, когато загубят музиката. Всички изгубват, когато загубят музиката. Тогава ти си неразположен и този-онзи ще оскърбиш, ще си създадеш неприятност; пък щом си музикално настроен, ще пееш и ще се отнасяш музикално.

Всеки ут в човешкото тяло може да се сравни с един инструмент, а цялото тяло е един грамаден оркестър, не от 50–60 души, но от хиляди инструменти и хиляди души, които пеят и свирят. И човек дирижира. Големите диригенти сте вие! Човек има милиарди души поданицы – това са клетките на тялото. Всичките органи на човешкото тяло издават тонове – радиовълни, които са музикални. Ако разбирате ключа на тоновете на

вашия организъм, вие ще може да си въздействате, ще може да трансформирате състоянията си, за да гържите функциите на вашите удове в пълна изправност.

Според функциите, които извършват органите на човешкото тяло, те се определят като музикални тонове. Например: Сърцето представлява тона „до“, дихателната система – „ре“, черният гроб – „ми“, бъбреците – „фа“, галакът – „сол“, жлъчката – „ла“, храносмилателната система – „си“. Когато дихателната система действа музикално във всички гами, ние казваме, че тя е нормално развита. При най-малкото нарушение на гамата, нейният тон се изменя, минава в друг тон и това създава дисхармония в някой от нейните органи. Тази дисхармония наричаме „разболяване.“ Как се обяснява лечебното действие на музиката? Ето как. Човешкото тяло изпуска радиации, радиовълни, които са музикални; и всеки орган изпуска специални радиовълни с особен основен тон. От всеки орган излиза специална музика: мозъкът има свои определени тонове и вибрации, сърцето, черният гроб, мускулите, ноктите – също. Радиовълните на болния орган са изменени. Като пееш или свиреш, влизаш в аурата на органите, музиката се присъединява към радиовълните на болния орган, изменя ги в положителен смисъл и органът оздравява. Всяка болест си има музика, която я лекува. В бъдеще ще има лечебна музика. Болният през целия ден трябва да пее, да взема различни тонове, които упражняват лечебно действие върху неговия организъм. Музиката – това е животът! Дето има музика, има живот, обновление, дето няма музика, има смърт. Всяка болка е свиване на капилярните съдове. Като почнеш да пееш, става разширение и престава това свиване. Налягане може да има върху аурата на сърцето, стомаха и пр. Като пееш, това налягане се премахва. Музиката твори в тебе. Като пееш, всички клетки в тебе работят и се нагаждат.

Хората, които трябва да бъдат музиканти, са определени. Има нужда от такива проводници. Трябва да влезе музикална енергия в света. Като слушате талантиливи певци и музиканти, вие се свързвате с напрегнатите същества, които се проявяват чрез тях. Трептенията на тези същества се раз-

насят далеч в пространството чрез гласа на тези певци и музиканти и повдигат душите. Малко песни има, които се разнасят в пространството. Редки са случаите, когато може да се улови някоя гревна индуска или египетска песен. Песен, музика, която не остава в пространството, не е истинска музика.

Не мислете, че като пеете или свирите, невидимият свят е безчувствен, не! Те искат вие да пеете и да свирите хубаво и ви подкрепят.

Когато някой иска да стане музикант, аз не го съветвам да отиде веднага на училище. Но първо той трябва да ходи да слуша разни музиканти или певци, да се събудят в него музикалните енергии и след това да отиде на училище. Това подготвяне може да трае една-две години. Всеки цигулар или певец все предава нещо от себе си на своите слушатели. Които иска да развие музиката в себе си, той трябва да се излага не само на едно музикално слънце да го грее. Много музикални слънца трябва да го грееят, и от всяко едно слънце да получи нещо.

Всяка сутрин най-даровитите от вас ще отделят за музиката един час. Онези, средните, ще се занимават половин час, а другите – петнадесет минути.

Ако искаш работите през целия ден да ти вървят добре – да си попееш поне 15 минути. Жена, която не пее и мъж, който не пее, те не могат да въртят къща и деца не могат да възпитават.

Музиката е нещо, което не може да се плати. Едно парче изсвирено окултно с нищо не може да се откупи. Няма да считате, че музиката е нещо маловажно, не! Много важно нещо е тя, първостепенно нещо е тя. Чрез музиката може да създавате в себе си характер. Например: разгневили сте се, искате да си отмъстите някому, запеите: „Сила жива, изворна, текуща“, „Фир-фюр-фен“, и като ги изпеете десетина пъти, ще кажете: „Хаюде, аз се отказвам.“ Така ще се свърши работата и ще спестите енергията си. Вие ще се научите чрез музиката да трансформирате енергиите си.

Има музика, чиито трептения разрушават. Какво направиха евреите със своите тръби? Като ги надуха, обикаляха с тях седем дни Йерихонските стени и те паднаха.

Ако и вие си послужите с такава музика, в седем дни и вие ще можете да съборите стените на вашите мъчнотии и препятствия.

Любовта – това е най-висшата музика, най-висшата поезия, най-висшата молитва. Тя е единение с Бога.

В сегашния живот големите тревоги и тия бързи промени, които минавате като ученици от едно радостно настроение в едно скръбно, оставят известни утайки от отрови. Затова музиката се употребява като средство против тези отрови. Има известни чувства, които, след като ги минете, ако не знаете как да ги лекувате, ще отровят целия ви организъм, ще повлияят на вашия черен гроб, на вашата жлъчка. Затуй е потребно ученикът да знае как да пее. В такъв момент ще туриш волята си, ще пееш! „Ама не ми се пее!“ Ще пееш, защото ако не пееш, ти си турил отрова, а тази отрова трябва да излезе. Затуй налагам музиката като средство за лекуване. Аз наричам тази отрова психическа, органическа отрова и под нейно влияние ние ставаме толкова жлъчни, че не можем да виждаме доброто у хората, а виждаме само злото. Без музика всички усилия, в каквото и да е направление отправени, ще бъдат напразни и парализирани.

Бъдещите певци от шестата раса, напредналите души, които са ликвидирали с всички човешки слабости, ще бъдат малко по-году от ангелите. Тялото им ще бъде олтар, храм Божий. Гърлото и устата им ще бъдат храм на Бога, жилище на ангелите. Очите им ще светят с Божествената светлина на Любовта. През тях ще пее цялото небе. Всички ангели ще пеят през тези певци. Те ще бъдат живи слънца. Пътят им на Земята ще бъде само Любов и песен. С песента си тези Божествени певци ще славят Бога и ще лекуват всички болни, ще изправят физическите и моралните недъзи на хората, ще трансформират тежките им състояния и ще възкресяват мъртвите.

Бог непрестанно пее и създава нови светове и вселени. Непрекъснато старото се руши и Новото се създава. Цялата вселена пее – Слънцето, Земята, звездите – всички пеят. Без музика светът не може да се подобри.

МУЗИКАТА – ФОРМАТИВНА СИЛА В ПРИРОДАТА

Пеенето – условие за човешкото развитие

Петю ЦАНОВ

Същността на музиката, нейната философия и генезис са многообхватни. Можем да я разгледаме като доминиращ идеен принцип; като закони на хармонията в природата; като психологически фактор и вътрешна потребност на Душата и Духа; като метод за енергетизиране и тонизиране; като естетическо и художествено-творческо явление; също и като формативна сила, организираща всички прояви на живота. Музиката е творческа еманация на великата разумност в Битието. Духът на мирозданието твори и създава по принципите и законите на музикалната мелодия, хармония и ритъм, които образуват космичната мирова симфония. Седемте Духа – седемте основни тона, представляват космичната арфа на живота.

Всеки тон е един свят, едно измерение.

Музиката е откровение, мелодия на Светлината, за която в „Битие“ се казва: *И рече Бог: Да бъде Вигелина.*

Всеки тон е свързан с определен процес на съзнанието, който има проекция в даден център на човешкия мозък и е отражение на дейността и живота на същества от по-висш свят. Така една идея от света на Духа, Идеиния свят, чрез живата музика се предава като послание в съзнанието на човека, ако той е настроен на съответната вибрационна честота. Затова е необходимо да развиваме нашата музикална чувствителност към тези по-висши вибрации, чрез което ставаме фокус на идеи от света на Духа – свят, който намира своята материална проява, след вибрационна трансмутация, в по-ниските полета на енергията и материята. Матриксът на една идея в причинния свят се изявява чрез музиката, чрез музикалната форма, която има три основни компонента: *мелодия, хармония и ритъм*; те са основа на музикалната тема-образ.

Сент-Ив Д'Алвейдър в книгата „Археометър“ определя природните форми като кристализирала музика. Според Книгата на Йезекиил от Библията музикално съдържание имат мерките на Соломоновия храм, защото се отнася и до размерите на Скинията (глава 25 от Книгата „Изход“).

Всички светове са структурирани по законите на музикалната хармония. Тук важи основната формула: *Материята е кондензирана енергия, енергията е кондензирана светлина, светлината е кондензирана мисъл, мисълта е кондензирана Любов, а Любовта е плод на Духа.*

В подкрепа на изложеното готук ще цитирам няколко мисли от Учителя Бейнса Дуно:

Цялата природа е проникната от музика. И само онзи човек, който е развил музиката на своето съзнание, може да влезе в Божествения свят и да разбере музиката като път, по който Разумното е създадо всичко в света.

Стрежете се към онази музика, която внася в човека истинска хармония. Тази музика прониква цялото Битие... Тя включва в себе си законите на хармонията и мелодията. Чрез тия закони се проявява духовният свят.

Музикалният свят е преходен свят между физическия и духовния. Без музика не може да се мине в духовния свят – тя е границата между човешкия и ангелския свят. Тя е съединително звено между тях.

Музиката е среда, чрез която минават силите на Природата.

Да обърнем погледа си към някои научни факти. В квантовата механика съществува така нареченият вълново-корпускуларен дуализъм, който застъпва тезата, че елементарните частици се проявяват едновременно като частици и като вълни. Корпускулните свойства (енергия E и импулс p) са свързани с вълновите свойства (дължина на вълната и честота) в уравнението на Дьо Бройл, описващо електрона като частица с вълново движение. Оттук следва, че по законите на „откликващия резонанс“ има **взаимодействие** между различните вибрационни нива на живота, или енергетично взаимодействие между по-високите и по-ниските измерения на Битието. Така се предава „силата“ от Духа към материята и обратно, както кръвта циркулира в човешкия организъм, защото самият човек е един космос. В целия вибрационен спектър съществува взаимодействие по законите на музикалната хармония. *Става въпрос за резонанс по висши хармоници (обертонен резонанс), или резонанс по нисши хармоници (интертонов резонанс).* (Т. Тулев. Вибрации, ритъм и багри)

Така се предава силата!

Анри Поанкаре казва: *Ние не знаем какво нещо е силата.* Според нас законите на музиката са ключ към разбиране на силата като субстанция на движението.

Английският физик Браун е направил следния опит: поставил пращинки от полен (цветен прашец) в капка вода и установил с микроскоп, че те се движат.

Когато поставил обикновен прах от неорганично естество, пращинките не се движели. Този опит, доколкото ни е известно, още няма адекватно научно обяснение. За да разрешим въпроса, трябва да приемем, че полът като по-съвършено вещество притежава някаква етерна обвивка, чрез която възприема жизнената сила. Следователно движението му е резултат на резонанса от вибрациите на енергийния ритмичен потенциал в природата. Този биоритъм изхожда от Слънцето и кара цветята да цъфтят. Учителя го означава с българския неравноделен размер 7/8.

Всяко движение има своя мелодия. Химическите взаимодействия, биологичните процеси имат енергетичен и светлинен еквивалент, който по закона на съответствието се изразява чрез най-малки музикални структури – мотивите. Логиката на самото музикално преживяване е свързана с формата на съществуване на музикалния егрегор. Силата на Духа създава архетиповете на божествените мисли, които звучат и се проектират от по-високите светове. Силата е жива! Силата е разумна! Ето как я определя Учителя: *Сила – това е интензивността, с която Разумното се проявява. В музиката е тайната на живота. Ако я владееш, ти си цял маг.*

Космологичният характер на музиката е закодиран в музикалната теория. Съдържанието и смисълът на понятията *тон* и *обертон* са следните: музикалният тон е опорна точка във физическия свят и служи за връзка с другите измерения, като вибрациите увеличават своята интензивност по посока от материята към Духа. Високочестотното нарастване на вътрешния потенциал на всеки един тон се определя от *обертонния ред*, чрез който се реализира връзката с духовния свят. Следователно тонът носи потенциала на Божествения свят. За да можем да се ползваме от силата на висшите светове, необходимо е да настроим четирите съзнания (подсъзнание, съзнание, самосъзнание, свръхсъзнание), или по друг начин казано: да оживеем в нас принципите и законите, които свързват света на формите с Идейния – Божествения свят. Тонът синтезира потенциала на трите свята и е носител на определена светлина за съзнанието на човека.

Въздействието на тоновете зависи от още един фактор, а именно от тяхното взаимодействие. Необходимо е организация и движение, т. е. мелодия.

Тонът като съдържание е свързан с чувствата. Той е носител на двата вида сили – електричество и магнетизъм, чрез които се проявяват умът и духът, сърцето и душата. Погледнато идейно, нашето съзнание живее в центъра на квадрата, образуван от пресичането на диагоналите, по които слизат енергиите от висшите светове: от причинния в астралния и от

умствения във физическия. А по еволюционен път квадратът трябва да се впише в окръжността (Виж подробности в книгата на Г. Стойчев „Паневритмия – мъдрост, философия, откровение“, С. 1997). Следователно чрез неенето ние очертаваме кръга или границите на еволюцията, а чрез съзнателното неене описваме този еволюционен кръг около квадрата, като поставяме в движение силите на човешкия ум, сърце, душа и дух – пространството на нашата духовна дейтелност. Думите на Христос *Аз съм вратата* обуславят бъдещето. Нашето бъдещо състояние на развитие се определя от тази *врата* – верният тон на живота, точката в центъра на квадрата, чрез която се хармонизират силите на Ума, Сърцето, Душата и Духа!

Естественото състояние на нашата душа се проявява, когато пеем.

Според Учителя за развитието на нашия ум и сърце е потребна музика. Той говори за основния тон на живота, който възприемаме като триединство на Любов, Мъдрост и Истина, затова и всеки физически тон, с който работим, трябва да включва триединството на чувство, мисъл и воля.

Хроматичната музикална система се изразява математически чрез редицата на Фибоначи (италиански математик, 1202 г.). Първите два члена от редицата са единици, а всеки следващ член е равен на сбора от предишните два:

$$\begin{aligned} 1 & \quad 1 \\ 1 + 1 &= 2 \\ 1 + 2 &= 3 \\ 2 + 3 &= 5 \\ 3 + 5 &= 8 \\ 5 + 8 &= 13 \end{aligned}$$

Темперованата хроматична система в музиката, поставена в координатната система, представлява спирала. Спиралата е свързана с растежа и еволюцията.

Основните черти на всички сили и частици са кохерентният им произход, възникването им на различни нива на организация на материята и съществуването на флуидна среда, пренасяща взаимодействията. (К. Томов) Според автора музиката организира тази флуидна среда по законите на музикалната спирала и диференцира силите чрез резонанса на различните честоти.

Тоновете са градивни елементи на мелодията. Въздействието ѝ върху нашето съзнание се получава чрез съчетанието на тоновете при тяхното движение и чрез промяна на тяхната височина, сила и тембър. По този начин се осъществява връзката на душата с различните духовни йерархии, а във вътрешния свят на човека – връзката на човешкия ум и сърце с добродетелите.

В музикалната теория мелодията е носител на художествения образ. Тя е мисъл-форма, образ на определена идея. Това се отнася само за мелодията, организирана и структурирана линейно и архитектурно по точно определени принципи. Тази мелодия трябва да има егзегорна субстанция – матрикс в Идейния свят. Тя може да съдържа имплицитно точно определен образ на точно определена мисъл с точно определено въздействие, което рефлектира върху биоенергетичното състояние на даден център от човешкия мозък и има многопосочно въздействие например за развитие на определена добродетел, или друго, противоположно действие, защото не всяка мелодия е израз на организирана, разумна сила; тя може да действа и деструктивно. Важно е да проучим законите за организиране на тоновете в мелодия, което представлява съзнателният, разумният език на Природата. Този език си има свои думи и принципи за тяхното построяване.

Учителя казва: *Любовта се проявява чрез мелодията.*

Малките построения, мотивите, са клетъчните ядра на мелодията. Те изразяват вътрешния смисъл. Самите мотиви се състоят от интервали. Различните интервали ни разкриват съдържанието на идеята, вложена в мелодията. Всеки отделен интервал е една дума от музикалната мисъл. За да разберем тази дума, трябва да осмислим съответния интервал чрез съотношението тон-цвят-добродетел.

Интервалите имат количествена и качествена характеристика. Качествената характеристика разкрива вътрешния потенциал. Интервалите се възприемат слухово като мелодични и хармонични, консонантни и дисонантни, в дадена тоналност. Чрез конфликта консонанс – дисонанс се осъществява развитието, а самото развитие обуславя музикалния израз и въздействието върху психиката на слушателя.

По съдържание интервалите са носители на потенциален импулс, като чувство и мисъл.

Смисълът на интервала зависи от следните параметри: мелодичен или хармоничен; възходящ или низходящ; тоналност и ладова принадлежност; функционалност. Качествената величина на тоновете, които реално не звучат, но интервалът ги обхваща, фокусира добродетелта, която се разработва в нашето съзнание.

В определен мелодичен мотив (състоящ се от интервали) функционалността на интервалите определя техния цвят. Тук наблюдаваме следното: тоновете на интервала, взети поотделно, например **до-сол**, съответстват на червения цвят (**до**) и на синия цвят (**сол**), но разгледани като част от мелодичен откъс в тоналността C-dur (до мажор), смисловото им значение принадлежи към сферата на червения цвят. Защото по ре-

да на обертоновете всичките седем степени на гамата произлизат от основния тон; ето защо хармоничната функционалност и смяната на различните акорди определят цвета на определените откъси от дадена мелодия. Светлинният еквивалент съответно показва връзката с надфизичните измерения.

В различните тоналности един и същ интервал има различен смисъл. Хармоничният интервал ни въздейства с тоновете, които обхваща. От гледище на музикалната психология ефективността се дължи именно на тези тонове, които реално не звучат, но висшите конструктивни енергии са насочени към тяхното обработване в съзнанието. Например: в терцата **до-ми** най-важен е тонът **ре** (който не звучи); той ни свързва със съответната добродетел в субстанциалния и есенциалния свят и ние разработваме съответните центрове на добродетелта в нашата гуша.

Значението на хармонията за връзката със силите на живата, разумна природа личи от следното: мелодичният интервал, като част от дадена мелодия, ще има различно смислово значение в зависимост от функционалността, с която е хармонизиран. Например: ако тоновете **до** и **сол** са хармонизирани в тоналност до мажор, действия червеният цвят и силите на Любовта. Обаче при положение, че **до** е хармонизиран с до-мажор, а **сол** със сол-мажор, налице е друго смислово значение – движение от Любовта към Истината.

От казаното дотук виждаме, че новата музикална наука тепърва ще се разработва. Могат да се разгледат всички интервали по форма, съдържание и смисъл, както и всички понятия, отнасящи се до хармонията, ритъма, тембъра и т. н. Основните идеи и насоки за това са дадени в Словото на Учителя.

За да ги определим все пак до някаква степен, трябва да се спрем на самото пеене. Като физиологичен и психичен процес то представлява връзка между трите свята: Божествен, духовен и физически. При пеенето се проектират чувства и мисли, които дават храна на причинното тяло. Така се създава връзка между Душата и Духа.

Отрицателните състояния представляват натрупване на излишна енергия и показват, че човек е затворен и не предава Любовта. Тогава има дисхармония в стремежа (сърцето), или в силата (ума), или в чувствата (душата). В процеса на пеене се динамизират връзките на формулата:

Сърце : Душа = Ум : Дух ,

съединяват се четирите съзнания в хармонично цяло. Чрез физиологията на дишането и правилната постановка при пеенето предните центрове на мозъка се насищат с енергия и всички добродетели се активират.

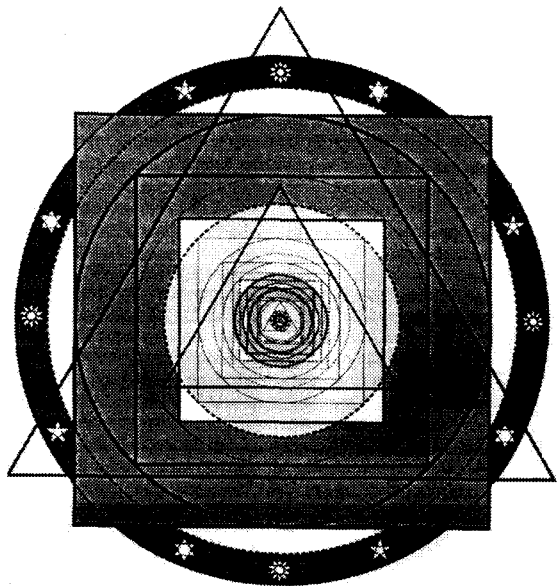
При реализиране на желанията, за да се осъществи движението на мисълта между четирите съзнания, е необходимо пеене. Това е метод за реализиране на нашите желания.

Пеенето е мощен фактор за нашето еволюционно развитие – устройва двойника. Знаем от Словото, че ако не се изгради духовно тяло чрез енергиите на добродетелите и на Любовта, душата не може да се прояви в духовния свят на човека. Нервната система на човека е Дървото на живота, където работи Христовият Дух, а енергията на идейното пеене спомага на клоните да цъфнат и принесат плодове. Пеенето е необходим сок за живота.

В човешкото гърло са складиран най-големите богатства от Божествения свят, казва Учителя.

Пеенето присъства също и в основните моменти от живота на Христос. Това са раждането, сватбата в Кана галилейска, преображението господне, Тайната Вечеря и Възкресението.

По време на преображението Христос избира Петър и Йоан да присъстват. Това не е случайно.



Ако се обединят взаимоотношенията между планетите от Слънчевата система в една фигура, тя ще бъде следната. Тази структура, разположена в кръга на дванадесетте звезди, е ориентирана с център Слънцето (най-вътрешният кръг), което е изворът на всичко в нашата система. То е представено уголемено, от пространствени съображения, и обградено от два триъгълника. Венера е представена като дванадесетостен. За Земята избрахме шестоъгълник, който макар да не е съвсем точен, е един приемилив вариант за този мащаб. За да се съчетаят конструктивно отделните планетни взаимоотношения, представихме Меркурий, Земята, Марс, Сатурн и Плутон едновременно чрез квадрат и чрез кръг. Нептун се появява едновременно като квадрат и кръг. Кръгът позволява да бъдат отразени подлежащите взаимоотношения между планетите.

(геометричният израз на всеки две планетни взаимоотношения и музикалните интервали между тях са разгледани подробно в книгата – б. ред.)

Петър е бас – проводник на силите на електричеството, хармонията, мисълта, ума и мъдростта, а Йоан е тенор – проводник на магнетизма, свързан с мелодията, чувството, сърцето и Любовта.

Време е човешкото съзнание чрез силите на Любовта и Мъдростта да се пробуди и просветне със светлината на Преображението в Духа на Истината! Тогава ще се изпълни формулата: *Духът животвори*.

Живата вода – това е свещената музика на Живота, музиката на Космичното съзнание!

В тази музика е тайната на Битието.

Цитатите от Учителя Бейнса Дуно са от книгите:

„Новият светилник“, Общ окултен клас, XIII год.

„Реалности и сенки“, Общ окултен клас, X год.

„Лекции“, Общ окултен клас, II год.

„Правила за окултната школа“

„Фактори в природата“, Младежки окултен клас, XI год.

„Съразмерност в природата“, Младежки окултен клас, XII год.

„Сила жива“, М. Кралева – съставител

„Съзвучия от бъдещето“, Цв. Лиляна Табакова

В своята книга „Знакът на сферите“ (Signatur der sphaeren) немският изследовател Хартмут Варм развива концепцията на Кеплер за музиката на сферите и великото откритие на Питагоровата школа за съответствията между музикалните интервали, представени като отношения между прости числа и изразени чрез геометрични фигури.

Питагор е поставил въпроса за значението на числата и музикалните интервали като съставни части на душата и тялото на човека. Той е размишлявал как може да бъде изразена геометрично хармонията на сферите.

Авторът показва как посредством съпоставяне на повърхнините на вписани един в друг кръгове и правилни многоъгълници могат да се изразят пространствените отношения между планетите на Слънчевата система като музикални интервали. Например вписаните един в друг кръг – шестоъгълник – кръг представят чрез повърхнините си пропорцията 4:3, т. е. музикалната кварта. Вписаните един в друг вътрешен кръг – шестоъгълник – външен кръг образуват съотношението на квината – 3:2. Още Питагор и ранните питагорейци са намерили, че най-консонантният интервал – октавата – може да бъде представен като отношение 2:1. Една проста геометрична конструкция, изразяваща това отношение, е да се впише квадрат в окръжност и в него да се впише втора окръжност. Отношението на повърхнините на двата кръга е 2:1.

„Две неща изпъхват духа с винаги ново и нарастващо възхищение и страхопочитание, колкото по-често и по-продължително размишлението се занимава с тях: звездното небе над мен и моралният закон в мен.“

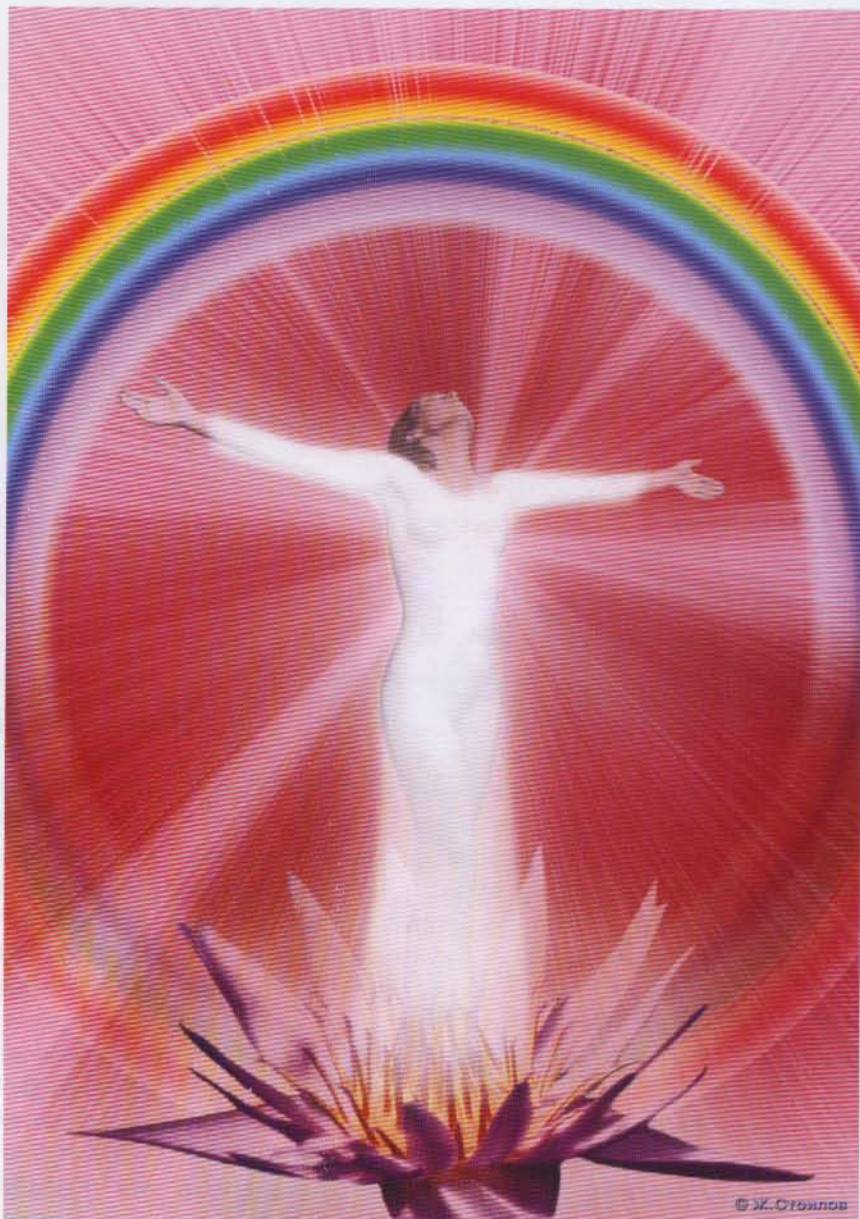
Имануел Кант

ЧОВЕКЪТ

Човек не е нищо друго освен Божествена книга, съставена от много листа, върху които той сам с векове е писал своето съдържание. Всичко, което е станало и става на земята и на небето, е написано върху човека. Всичко, което Бог е създал, съществува в миниатюр и в човека. Закон е: всички животни, растения, минерали, кристали, които са вътре в нас, едновременно и всички души, които съществуват в света, нямат само отражение във вас, но имат и свои представители.

В развитието си човешкият дух е минал през всички форми, които съществуват в космоса. Растенията, животните са фази, през които човешкият дух е минал и днес ги използва като свои слуги. Това не значи още, че човек е бил животно. Като дух само той е минал през фазите на растенията и животните, но произходът му е Божествен. Той е минал през нисшите форми, но не е спрял при никоя от тях и е продължил пътя си. При създаване на различните форми човешкият дух си служи с творческия закон.

Тялото на човека е резултат на Божествената енергия. Тя е создала сегашния човешки организъм. Тялото представлява една Божествена дреха, която постоянно се подновява. На всеки седем години тялото се изменя. Благодарение на тази



Раздвѣтяването на душата, това е пробуждането ѝ. Това пробуждане се нарича още духовно раждане, или раждане от Дух, което показва, че духовното тяло е съградено и душата се проявява с него в духовния свят. Когато душата се пробуди, тя ще се облече в най-хубавите си дрехи.

Учителя



постоянна обмяна човек се чувства здрав и бодр.

Материята, от която човек е създаден, се различава от материята на всички други животни и същества. Формите, от които всяко едно животно е създадено, са от специални сили, от специална материя. Тази материя не може тъй лесно да се трансформира. Всеки човек е създаден от специален род материя.

Телата

Докато е на Земята, човек работи главно с физическото си тяло – най-подходящ инструмент за Земята. Обаче той мисли, чувства, търси причините и последствията на нещата. С какво мисли човек? С умствено то си тяло. С какво чувства? С астралното си тяло. С какво издирва причините и последствията на нещата? С причинното си тяло.

Както физическото тяло не е еднакво развито във всички хора, така и останалите тела не са еднакво развити. Това показва, че на човека предстои голяма, велика работа – да развие всички свои удове до съвършенство. (*уд – архаич. – член, част на тялото*)

Както физическото тяло си има своя физиология и анатомия, така също и астралното, менталното и причинното тела имат своя физиология и анатомия. Физиологията и анатомията на по-високите тела е подобна на тези на физическото тяло.

Най-познато е физическото тяло, което има три обвивки. Една от тях е етерната, която излиза въвн от физическото тяло на 1-2 см. През нея минават физическите сили на електричеството и магнетизма. Етерната обвивка е здрава греха на физическото тяло, която го предпазва от външни влияния. Няко-

га, под влиянието на лошия живот, тази магнетична обвивка около тялото на човека се разкъсва и външните влияния проникват в него, като създават ред болести. Етерната обвивка е свързана с друга, наречена астрална, която управлява страстите.

Душата на човека си има особено тяло, с което може да се възнесе. Това тяло е толкова пластично и така добре направено, че може да става малко и голямо. Това тяло именно строи физическото и всички останали тела на човека, за които се знае, че са седем.

Аурата

Аурата на човека представлява кръг, различно оцветен, с различна големина и дебелина. Тя определя неговия манталитет. Видима ли е аурата? За едни е видима, за други – невидима. В средата на аурата има един център, откъдето изтичат енергиите: горните енергии са свързани с умствените способности на човека, а долните – с енергиите на неговите чувства. Горните енергии са господарите, а долните – слугите.

Аурата на човека е естествена преграда. Щом е така, никой няма право да влиза без позволение в аурата на когото и да е. Дойде ли някой човек, той трябва да седи на 50 - 70 см разстояние от вас. Наруши ли това разстояние, приближи ли се много до вас, той създава дисхармония в отношенията. Тази дисхармония се дължи на неправилна обмяна между енергиите на двамата. Който е чувствителен, той възприема тази неправилност в обмяната и започва да страда.

Щом двамата приятели се сближат, техните астрални тела се свързват и енергиите от единия започват да преминават в другия, и обратно. Ако единият заболее, заболява и другият. Ако една жена обича мъжа си и той умре, то и жената отива след него. Или пък, ако мъжът обича много жена си, щом тя умре и той умира. Това става, ако са много привързани.

Органите

Органите на човешкия организъм са създадени от известни добродетели – следователно всяко заболяване на някой от органите оказва влияние върху онази добродетел, която го създава.

Всеки орган има двойна служба: външна и вътрешна, т.е. материална и духовна.

Всички органи на човека са създадени съобразно неговия характер, съобразно неговата душа. Каквата е душата на човека, тако-

Човекът – Ученик

Можем да сравним човечеството с едно дърво, в което различаваме 4 основни части: корен, клони, цветове и плодове. Тези четири части на дървото отговарят на четири фази, през които минава както човечеството, така и всеки отделен човек. Първата фаза е на старозаветния човек, втората – на новозаветния, третата – на праведния и четвъртата фаза – на ученика. Старозаветният човек, това е коренът на дървото; новозаветният – стъблото, праведният – цветовете и ученикът – плодовете. Като казваме човек на Стария Завет, не разбираме само човек, който е живял преди Христа, но човек с известна степен на съзнание.

Кой човек е старозаветен? Човек, който се стреми да трупа богатства и то за лични цели. Когато срещне пречки и страдания в живота си, той проявява злоба и омраза. Такива хора ги е имало по-рано, има ги и сега.

Новозаветният човек като срещне страдания се разколебава и изкушава. По времето на Христа повечето хора са били новозаветни. Праведен е пък онзи човек, който се стреми към правдата, но не знае метода за постигането ѝ. От друга страна, той не се е освободил от известни лични елементи. Той търси винаги почит и уважение и се наскърбява, когато не му се отдаде нужното внимание. В днешната епоха има много праведни. Сега обаче се ражда нов тип човек – типът на ученика.

Ученикът се отличава със следното: не се стреми към богатство, не се озлобява, при страдание не се обезсърчава и съблазнява. Той търси да приложи правдата, но знае методите за това. Не търси уважение от хората, защото ученикът е човек на самоотричането. Ученикът никога не критикува и не мисли за погрешките на хората. Ученикът трябва всеки ден да се ражда отново. Това е възможно, защото Бог посещава човека всеки ден.

Из: „Пътят на ученика“

ва е и цялото му тяло; каквото е умът, такива са и очите му; каквото е сърцето му, такава е и устата му; каквото е носът му, такава е и интелигентността му; каквито са краката му, такива са и добродетелите му; каквито са ръцете му, такава е и неговата правда.

Божественият свят, това е главата на човека. Духовният свят, това са неговите гробове, неговото сърце, което пулсира и движи кръвта, а физическият, материалният свят е човешкият стомах. Следователно човек трябва да знае, че живее едновременно в трите свята.

Принципът на ума се обуславя от мозъчната нервна система, в която главна роля играят мозъкът, нервите и сетивата на човека. Принципът на сърцето, или силата на чувствителността, е свързана с неговата дихателна, кръвоносна и храносмилателна системи. Волята на човека, която е обусловена от най-висшата му способност – разума, е сила, която се проявява чрез двигателната система. Човек е разумен само тогава, когато знае как да управлява различните членове на тялото си.

Главата на човека, в която се вмести мозъкът, представлява Божествения свят. Предната част на главата – челото и горната част – са доброто, раят в човека. Задната част на главата е адът на човека.

Мозък

Днес няма по-велико нещо от устройството на човешкия мозък, както и от устройството на неговите очи. Човешкият мозък има две страни: материална, или физическа и духовна, или силова. Когато човек напусне Земята, материалният мозък изгнива и се разлага, а духовният, т. е. силовия, в който е записан целият живот, той взема със себе си. Материалният мозък е организиран според силовия. Докато материалният и силовият мозък са свързани, докато са в хармония, човек учи, възприема знания, помни.

Върху духовната материя на мозъка се отпечатват всички човешки мисли. Като умре, човек взема със себе си именно тази ефирна духовна материя на мозъка. Този мозък дава образа, лицето на заминалия.

Интелигентността на човека зависи от устройството на бялото вещество в мозъка. То е във вид на нишки. По нишките на бялото вещество се определя характера на човека. Когато тези нишки са нормално развити, т. е. еднакво дълги, от тях излиза светлина. От мозъка тези течения отиват по цялото тяло.

В мозъка има специфични клетки, които възприемат светлината на Слънцето във всичките ѝ гами, 52 на брой. Ние възприемаме само две. Други клетки пак възприемат енергиите на Земята. Има клетки в мозъка, които възприемат науката, четвърти – изкуствата, музиката, пети са на интуицията и т. н. Всички тези клетки се отличават с голяма интелигентност.

Мозъкът... е голямо динамо на сили, на електрическа енергия, която изпраща по целия организъм. Ако *знае* правилно да се ползува от тази енергия, човек би могъл сам да се лекува. Един ден, ако изучите и разберете строежа на вашия мозък, ще дойдете до

положителната наука на живота. Тогава ще гледате на мозъка като на динамо, в което се срещат и преплитат енергии от целия космос. По гънките на мозъка тече космическата енергия, която душата използва. Енергията на мисълта тече именно по тия гънки и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство.

Сетива

Първият човек, създаден по образ и подобие на Бога, е разполагал с 12 сетива. В процеса на инволюцията той постепенно ги загубва, докато най-после останал с 5 сетива, каквото е сегашният човек. Затова сегашните му знания, в сравнение с миналите, се намират в съотношение 5:12.

Пет сетива – пет култури. Това е историята на човешкия дух досега. Има още сетива, които човек трябва да развива. Ухото и окото му ще се изменят, ще получат по-свършена форма от сегашната. На Земята след 3 хиляди години ще има граматна разлика между тогавашния и сегашния човек. Пред бъдещия човек сегашният ще изглежда като глупак.



Окоото на човека е създадено най-после. То има най-висок произход. И всички по-видни ясновидци, всички агенти и учители на човечеството четат и се учат по окоото. Окоото е жива, божествена форма, в която е написано как са устройени целият космос, цялата Слънчева система, как е устройен най-после и животът.

Силите, чрез които се изразяват човешката интелигентност и мъдрост, са създали носа и ушите. Силите, енергиите, чрез които се изразява любовта, са създали устата. Истината е создала очите, веждите и клепачите. Разумът е създал челото.

Белият гроб

Духовният свят, това е белият гроб, съставен от две крила: дясно, през което доброто минава, и ляво, през което злото минава. Дясното крило на белия гроб представлява рай, лявото – ад.

Белият гроб е представител на един висш свят и служи за трансформиране на енергиите, които идат от центъра на Земята. Правилното действие на белия гроб определя мисълта на човека. Белият гроб пречиства кръвта, а сърцето я отправя към всички части на тялото. Белият и черният гроб представляват два трансформатора на енергии: белият гроб е трансформатор на умствените енергии на човека, затова отправя енергиите на мисълта към мозъка; черният гроб е трансформатор на чувствените енергии, като ги отправя към симпатичната нервна система.

Сърцето

Сърцето е пулсът на целия космос.

Всяко биене на сърцето е космическо. Това показва, че сърцето е свързано с космичната енергия. При всяко биене на сърцето иде нова енергия, вследствие на което целият организъм се обновява. Няма двама души, на които сърцата да бият еднакво. У някои хора сърцето като направи 10 удара, явява се един малък промеждутък, у други след 20 удара се явява този промеждутък, у трети – след 30 удара, у четвърти – след 100 удара и т. н. А знаете ли какво са тези промеждутъци? Свързване с други светове. Следователно според съотношението на ритъма, тази междуна показва с какви светове си свързан – с Млечния път или с други съзвездия; в тоя момент тия светове внасят в душата ти различни добродетели.

Разумните сили, които са образували човешкото сърце, седят по-високо от силите, които са образували ума. Човешкото сърце е образувано от херувимите и серафимите, които са най-висшестоящи.

Свиването и разпушането на сърцето се обуславя от електрическата енергия, която иде от пространството.

Когато Земята се е наклонила на 23 градуса от своя път, тогава и сърцето се е отклонило също така на ъгъл от 23 градуса; това е причината, задето то е малко вяло, а не в средата. Един ден, когато Земята се върне в

ЧОВЕКЪТ И ВЕЧНОСТТА (МЕДИТАЦИЯ)

Нищото изпълва всичко.
Нищото е Голямата Вечност.
Голямата Вечност е безвремие.
Пътят започва с времето,
Свършва с безвремието.
Времето на Голямата вечност
Е малката вечност.
Голямата Вечност бди,
Малката вечност живее.
Времето има свой глас.
Слушай гласа на времето.
Той е Безвремие.
Времето е постижимо.
Безвремието е непостижимо.
Не се страхувай от времето.
Времето тече.
Времето е търпение.
Чакай времето!
Животът населява времето.
Пространството очаква живота.
Животът е светкавица, която
Проблясва между времето и
пространството.
Животът, Времето и
Пространството
Извират от Голямата Вечност.
Изворът е бил облак.
Облакът е бил море.
Морето е било влага.
Влагата е била топлина.
Топлината е Любов.
„Бог е Любов.“

Г. Стойчев

първоначалното си състояние, сърцето ще гоиде точно в средата, както е било при създаването на първия човек.

Храносмилателна система

Физическият свят е стомахът на човека, който е съставен от три области: аг – дебелите черва, чистилище – тънките черва и рай – самият стомах.

Който има здрава и нормална храносмилателна система, е весел, жизнерадостен, работлив. Срещнете ли човек с изсъхнало лице, жълт, неразположен за работа, ще знаете, че храносмилателната му система не е в изправност.

Стомахът

Всичко, което се отнася до благоустройството на организма, до неговото здраве, е предоставено на грижите на стомаха. В помощ на стомаха идат още много органи: зъбите, езикът, устата, хранопроводът и червата.

Колкото повече работи стомахът, толкова по-малко работи мозъкът и обратно. Мозъкът и стомахът са двата полюса на живота ви. Ако ви боли главата, трябва да знаете, че и стомахът ви е в безпорядък. Ако ви боли стомахът, трябва да знаете, че и главата ви не е в порядък.

Черният гроб е велик фактор в човешкото тяло. Ако черният гроб спре да функционира, човек си отива. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е пессимист, не може да говори внимателно, мрази, сърди се, може да извърши убийство – всичко туй излиза от черния гроб. Между черния гроб и жлъчката съществува тясна връзка. Ако тази връзка се наруши, животът се намира в опасност. Разстройството на черния гроб причинява различни болести. Неврастенията се дължи също на разстройство на черния гроб. Колкото по-правилно функционира черният гроб, толкова по-възвишени и благородни чувства има човек

Ръката

Ръцете са динамо, двата тока на една батерия, и от вас зависи как ще ги поставите, за да регулирате теченията си. Ако държите ръцете си халтаво, отпуснато, всякога ще бъдете слаби. Пък ако искате да бъдете във връзка с разумните сили в природата, стегнете хубаво ръцете си.

Планта на лявата ръка е отрицателна страна в човека, чрез която се предават ме-

ки, магнетични вибрации. Горната страна на лявата ръка е положителна, т.е. електрична. Същото е и с дясната ръка.

От пръстите излиза такава енергия, каквато от среброто и златото не може да излезе, даже и от светлината такава енергия не може да излезе.

От палеца изтича най-мощната енергия, а останалите пръсти са като тил.

Четириите пръста на ръката са свързани с ангелите, серафимите, херувимите и архангелите, палецът е свързан направо с Божествения свят. Като знаете това, милвайте ги често, свързвайте се с тези сили, с които е свързана ръката, мислете за тях. Чрез пръстите човек влиза в общение с духовния свят, в който живеят разумни същества, които са готови всякога да ви помагат. Нещастие е да пострада който и да е пръст, особено палецът. Красива е човешката ръка, от нея зависи развитието на ума и сърцето.

Клетки

Известни клетки от тялото се намират под влиянието на Слънцето, други – под влиянието на Сириус, трети – под влиянието на Юпитер и т. н. Изобщо с колкото по-възвишени същества и планети е свързан човек, толкова по-възвишена и обработена е и материята на неговия организъм.

В човешкия организъм има една безсмъртна клетка – първичната, която всеки трябва да намери. Тя е прадедът на всички клетки. Тази първична жива клетка се отличава от другите по това, че съдържа в себе си рогово вещество. Хранителните вещества в нея са повече, отколкото в другите клетки, а благодарение на роговото вещество тя се отличава с голяма устойчивост, издържа и при най-лоши условия.

В мозъка на добрия човек има повече клетки, отколкото у лошия. Пръстите у лошия човек са съвсем отъпнали, той не е тъй чувствителен както добрия. **Ето защо, под гумите добър човек, или човек на истината, или човек на мъдростта, или човек на любовта, разбираме хора със съвсем грубо строение от този на обикновения човек.**

Цялото човечество днес работи за доставяне на материали за съграждане на идеалния, на новия човек. Когато материалите се приготвят, ще се съгради и бъдещото човечество, бъдещата човешка форма.

ЖИВИТЕ ТОЧКИ

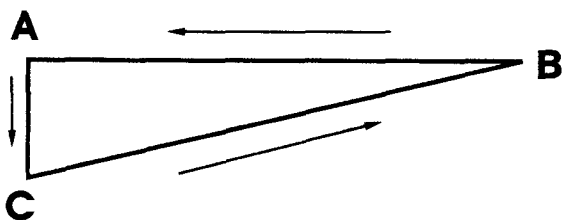
„Казвам: човек в даден случай представлява едно число, една величина. Може да е количествена, може да е силова, може да е величина на човешкия ум, може да е величина на човешките чувства.“

Из „Разумните същества“, т. 1 на МОК, XVI г.

Човекът като единица

Какво е човекът? Лъч от Бога.

Да допуснем, че имате живата точка А, която трябва да се прояви. Тази точка може да се придвижи например от центъра към периферията. Да допуснем, че е стигнала крайния предел на своето движение и се спира. Представте си при това, че центърът В, който също е жив, се движи, и то по-бързо от точката А. Значи точка А не може да се върне по същата посока в точка В, а ще направи едно отклонение, ще върви перпендикулярно по посока АС. Това отклонение се нарича вече падение. АС определя извършената работа, тя определя и изразходваната сила.

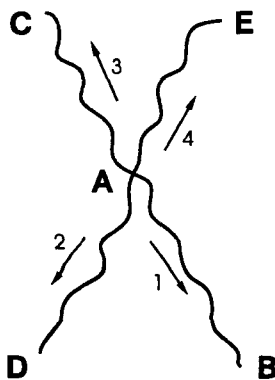


От С точка А върви по направление на стрелката 3 и се връща към центъра, откъдето е излязла. Тя става Ар – разумна, понеже е имала търпение.

Първият закон в съзнателния живот на точка А е, че всички желания са постижими. При всяка своя несполука т. А добива едно ново качество, една малка опитност.

Сега, ако вземем човешката душа като една голяма монада А и всички други малки душички (клетките) като малки монади, всяка от тях да представлява монада В, тогава (според теорията на Лайбниц) първичната монада има ли нужда от другите монади около себе си? Има. Монадата В е форма, чрез която може да се изрази монадата А. Закон е: по-високото всякога се изразява чрез по-ниското, или нисшето всякога служи като израз на висшето.

Да кажем, че имате една монада А, която иска да се прояви. Тя не се проявява нагоре, но пуца първия си корен надолу, и то не по права линия, в монадата В. Тази монада В чрез своята проекция нагоре връща енергията, възприета от монадата А и образува първия клон нагоре в монадата С. В монадата А се появява от-



ново желание да се прояви, затова пуца втори корен надолу, като образува монадата D. Тази монада D се проектира нагоре и образува монадата Е. По този начин именно расте първата монада А. Като пуца един корен надолу и от него един клон нагоре и т. н., това са все вторични монади, които работят, а всъщност се проявява монадата А.

Двойката у човека

Както на Земята има два полюса – северен и южен, така и в човека има два полюса, които са склад на енергии.

След като веднъж сте дошли на Земята, вие сте свързани с нейните закони ...ще вървите и надолу, и нагоре.

Човек е дърво, съставено от други две дървета. Тия две дървета съставляват двете главни системи в човека: мозъчната и симпатичната нервна система. Клоните на мозъчната нервна система се разпространяват надолу, чак до крайниците на тялото, а корените ѝ в мозъка. Другото дърво представлява стомашния мозък или тъй наречената симпатична нервна система, която се състои от ред възли, ганглии, разположени най-много в областта на стомаха. Корените на симпатичната нервна система са в ганглиите, а клоните ѝ отиват нагоре. Значи клоните на тия две дървета се преплитат. Мозъчната система е носителка на електричество, затова ако тя се развие повече от другата, човек почва да съхне. Симпатичната нервна система е носителка на магнетизма в човека.

Числото три у човека

Числото 3 съществува като норма в природата. Висшите сили, с които човек борава, започват с числото 3. Неговият ум, неговото сърце, неговата воля представляват числото 3 – резултат на тия сили, които действат в човека.

Умът, сърцето и волята представляват три връзки на човека с Първата причина.

Какво е човекът? Една красива мисъл, едно красиво чувство, една красива постъпка.

Човек представлява равнобедрен триъгълник с общ център, към който се стремят всички негови енергии.

Триъгълникът е завършен процес, резултат на някоя работа.

Като разглеждате човешкото тяло отвън, ще видите в него три триъгълника: от главата до раменете е първият триъгълник – с върха нагоре; от раменете до пъпа е вторият триъгълник – с върха надолу; от пъпа до краката е третият триъгълник – пак с върха надолу. Човешкото тяло е резултат, проява на разумни сили.

Четворката у човека

Човек живее в четири тела: физическо, астрално, умствено и причинно. Всяко тяло извършва специална служба и е съставено от специфична материя.

Четирите свята, през които душата на човека минава, са: физическият, астралният, умственият и причинният. Тези светове са свързани със състояния на материята: физическият – с твърдата материя, астралният – с течната, умственият – с въздухообразната и причинният – с лъчистата, т.е. със светлинната и топлинната енергия.

Учителят разграничава и четири степени на съзнанието: съзнание – самосъзнание (сърце – ум), съставлящи хоризонталната ос, и свръхсъзнание – подсъзнание (дух – душа), съставлящи вертикалната ос.

Животът на ума и на сърцето, т.е. на духа и на душата, представляват един и същ живот, който обаче се поляризира в две различни направления.

Числото 4 е най-строгото число в човешкия живот. То представлява кръстът, т.е. страданието. Когато изнесе ръцете си настрани, човек образува кръст. Значи човекът, създаден по образ и подобие на Бога, е живият кръст.

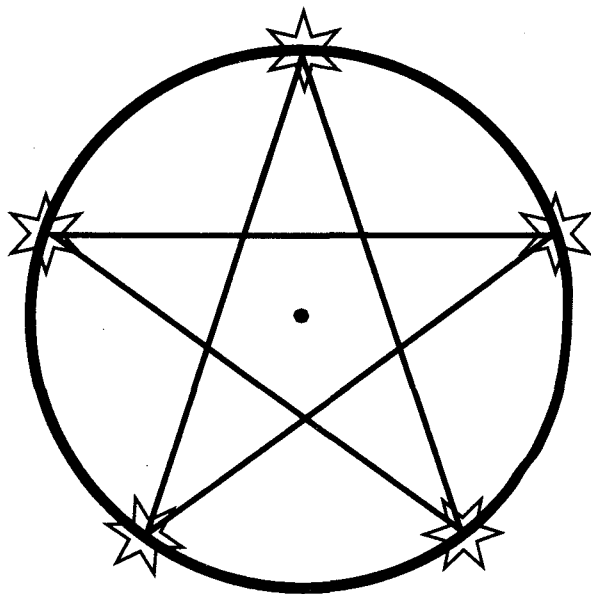
За да излезеш от страданието, за да „вържеш злото“, трябва да реализираш формулата:

„Сърце, чисто като кристал, ум, светъл като слънцето, душа, обширна като вселената, Дух, мощен като Бога и едно с Бога.“

Числото 5 и човекът

Пет култури, пет сетива.

Ето пентаграмът, вписан в един кръг. Това е пътят, който ученикът трябва да извърви. Пентаграмът като символ трябва да живее у вас, за да може да се ползвате от него. Пентаграмът – това е човекът. Върхът е главата, двете ръце и двата крака са

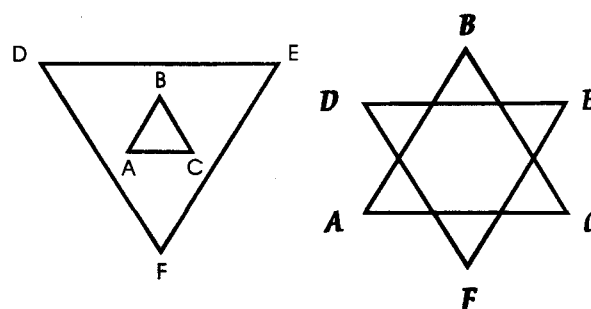


другите върхове. Главата е Истината, десният крак е Правдата, дясната ръка – Мъдростта, левият крак – Добродетелта, а лявата ръка – Любовта. Тези пет върха са пет центъра, през които непрекъснато се излизат токове, протичат енергии, сили, за които няма ограничение. Те изграждат човека. Петте върха са пет места, през които може да се влезе в пътя.

Ние, в школата, някои ден трябва да излезем на открито някъде и по пет души заедно да направим някои гимнастически упражнения, но не във формата на петоъгълник, а във формата на пентаграм, във всеки ъгъл по един. Кой каквато добродетел изразява, ще се движи по съответната ней посока и ще заеме отреденото място по върховете на пентаграма.

Шестцигата у човека е представена като шестоъгълник.

Според големия мистик на 20 век В. Томберг Соломоновата звезда отразява преплитането на две триади: Дух – душа – тяло, представена от триъгълник, обърнат с върха нагоре, и Дух – душа – плът, която обуславя триъгълника, обърнат с върха надолу. Потвърждение на тази концепция намираме при Учителя, който казва:



Космическият човек

д-р Светла БАЛТОВА

Състои се от дванадесетте астрологически знака, всеки от които отговаря на съответна духовна йерархия, свързан е с определени принципи и управлява област от вътрешния живот, външния свят и дейностите на човека, както и части от тялото му. Всеки знак има своята специфична характеристика и „служба“ в цялостното космическо същество. Всеки е свързан с определени планетни вибрации – т. е. има планета-управител. В последните десетилетия на двадесети век се разви езотеричната астрология, според която всеки знак си има и т. н. езотеричен управител – планета, чието действие се включва, когато индивидът се е **развил духовно** и силите на душата все повече проникват и определят живота му.

Нека да сгложим картината на космическия човек. Когато човек се развива според духовните закони, всяка част от тялото му изпълнява своите функции и човек е здрав. Престъпването на закони – в минал живот или в настоящия – води до корекции и се отразява върху състоянието на органите и системите като болести и неразположения.

Според класическия възглед частите на тялото и съответните им знаци са както следва:

Главата и сетивата – с тях правим първия контакт с околната среда, получаваме първите впечатления. Свързани са със знака **Овен** (огнен, кардинален) – Първата искра, излязла от Света на **Истината**, волята да бъдеш индивидуалност, **устрема** напред.

Управляваща планета: Марс – смелост, себеотрицание.

Езотеричен управител: Меркурий, който внася интелигентност, способност за предаване на знание от висшите светове, лечителски качества.

Главата е поддържана от **шията**, носеща и съхраняваща в мощната си мускулатура всички нервни и съдови снопове, отиващи към главата. Гърлото е свързано още с гово-

ра, пиенето и храненето. Те са под знака **Телец** (земен, твърд). Той носи **магнетичната сила** на любовта, която съединява частиците на материята и съхранява живота. В най-висше проявление – мирът, присъщ на будическия ум.

Управляваща планета: Венера – доброта и красотата.

Езотеричен управител: Вулкан (ковачът на боговете, изковаващ както веригите на кармата, така и оръжията и сечивата, с които можем да се освободим от нея и да надмогнем зависимостта от материята).

Двойните органи на **раменете, ръцете, белите дробове и ларинкса** са управлявани от **Близнаци** (въздушен, подвижен знак) – **интелигентност**, аналитичен ум, знакът на **общуването**. Общуване със себеподобните чрез говор и ръце, общуване с Бога чрез дишането.

Управляваща планета: Меркурий (посланикът на боговете, интелигентност).

Езотеричен управител: Венера (любовта като основа на правилните човешки взаимоотношения).

Върху гръдната клетка се намират **гърдите**, символът на майчинството, управлявани от знака на **Рак**. С него е свързан и **стомахът**, който показва как се справяме с материалния свят. Рак (кардинален, воден знак) е знакът на майката, на изхранването, **„светлината във формата“**.

Управляваща планета: Луната (създаваща формите, пречистваща астралния свят).

Езотеричен управител: Нептун – космичната, безусловната любов, саможертвата.

В центъра на тялото се намира **сърцето**, „столицата на душата“, което разпраща кръвта, а с нея и кислорода до всяка клетка на тялото и **живот, светлина и топлина** до всеки орган. То се намира под знака на **Лъв** (огнен, твърд), център на живот и **творчество**, източник на светлина и вдъхновение. Планета-управител – екзотеричен и езотеричен: Слънцето, представящо Божественото

изобилие на физическия свят.

В коремната кухня се намират **тънките черва**, осъществяващи усвояването на хранителните вещества в организма, свързани с процеси на синтез, управлявани от знака **Дева** (земен, подвижен знак), знакът на **чистотата**, и в частност – чистотата на девствената природа.

Управляваща планета: Меркурий (единият аспект на тази планета е – лечителят).

Езотеричен управител: Луната – космичната майка, женската, подхранваща страна на природата, свързана е с процесите на пречистване.

Коремната и гръдната кухни представят в човешкото тяло двата свята – съответно физически и духовен, и са разделени от диафрагмата. **Диафрагмата** и **бъбреците** са свързани със знака **Везни** (въздушен, кардинален), знак на баланса, **хармонията** и равновесието. Диафрагмата е граница между „земята и небето“ у човека, а двойният глиф на Везни се състои от хоризонталната линия на земята и гъгата над нея – небесния свод. Бъбреците като орган играят важна роля в поддържане на невро-хуморалното равновесие в организма.

Планета-управител: Венера – хармония и равновесие.

Езотеричен управител: Уран – съединяващият противоположностите, един свят, в който вместо дилемата „или – или“ съществува „и – и“.

Долната част на корема съдържа органите на „малкия таз“ – **отделителните** и **половите органи**. Чрез първите човек се освобождава от онова, което му вреди, отделя от тялото си непотребното и отровите, чрез вторите влиза в досег с мощни енергии, които могат да го извисят или да го направят роб. Тази част от тялото, наречена ага у човека, е управлявана от знака **Скорпион** – знака на **трансформацията** (воден, твърд). Изискващ голяма вътрешна светлина, за да преминеш през мрака и **духовна сила**, за да следваш неотклонно светлината.

Управляваща планета: Плутон – силата на Духа.

Езотеричен управител: Марс – силата на насочената енергия, саможертвата на Воина на Духа.

Тялото се придвижва в пространството от мощните тазобедрени стави и най-издръжливите кости – бедрените. И двете се свързват със знака **Стрелец** (огнен, подвижен), търсачът на **истината**. Те ни позво-

ляват да се движим, да работим, да натрупваме физически земен опит, от който духът извлича безценния „еликсир на живота“, необходим за усъвършенстването му.

Управляваща планета е Юпитер (учителят), а езотеричен управител е Земята (училището).

Проекция в главата – челните области.

Трите последни знака, проектирани в долните крайници на човека, които представят добродетелите, осъществяват връзката на духовното същество – истинския човек с материалния триизмерен свят, в който то е ограничено.

При тях по специфичен човешки начин се проявяват небесните йерархии. „Ангелите нямат крака“.

Коленните стави правят долните крайници гъвкави, свързани са с доброто, със **смирението** и следите на времето, както и на излишествата, се отразяват най-напред в тях. Те са управлявани от знака **Козирог** (земен, кардинален), знакът на **кристализацията**.

Екзотеричен и езотеричен управител е Сатурн (строгият учител, наречен „господар на кармата“, възпитаващ точност, търпение, смирение). Проекция в главата – страничните горни части на черепа.

Глезените не изглеждат особено важна част от тялото, но гъвкавото движение на човека зависи от тях, и линията, която се образува на това ниво при ходене, е външната и съответствува на глифа на знака **Водолей**, който се свързва с тази част. Водолей е въздушен твърд знак, свързан с **общуването** – със и без помощта на речта, с **интуицията** и развиване на допълнителните сетива. Управител – Уран, планетата на небесното знание и мъдрост.

Езотеричен управител е Юпитер – планетата на Учителя, на духовната експанзия.

Ходилата са частта, с която докосваме земята. Най-пряката връзка с нея. Тази част от тялото ни е пожертвала себе си за да понесе тежестта на цялото тяло. **Жертвата** е свързана със знака на **Риби**, знака на Спасителя, понесъл греховете и тежестите на света върху себе си.

Управляваща планета: Нептун – космичната, безусловна любов.

Езотеричен управител: Плутон – Истината, Силата на Бога.

Така във физическото тяло на човека се отразяват космически сили и духовни добродетели на цялостното човешко същество.

БЕЛИНТАШ – СВЕТИЛИЩЕТО НА БЕСИТЕ

Из книгата на Н. Боев, изд. 2000 г.

Феноменалният скален масив Белинташ ревно е пазел своите тайни. Макар че е много забележителен, той е откъснат от пътищата, туристическите маршрути го заобикалят и рядко се посещава. Намира се на около 30 км. югоизточно от Асеновград и на 50 км. от Пловдив. По шосето за Кърджали, след село Червен се отклонява път за село Три могили, а след махала Врата – за махала Сини връх, откъдето за половин час се стига до скалата. Белинташ се намира в център, ограден от планински била и характерни върхове, които служат като естествени репери на една грандиозна астрономическа обсерватория. Тук, на платото, съществуват незаличени следи от древно тракийско светилище. Откритата сребърна оброчна плочка с изображение на Сабазий дава основание да се свърже този мегалитен паметник с това божество. Природните дадености отговарят на изискванията за едно величествено древно светилище.

То пази много уникални „удостоверения“. Още в началото, на отделна скала вляво от пътеката, са издълбани неразчетени знаци. На скалния масив се извисява, вперил поглед в безкрая, фантастичен „сфинкс“. Траките са го почитали, изобразен е върху голям брой фиали от Розозенското съкровище, заедно с волски глави и грифони. Платото е труднодостъпно, изкачването сега е възможно само от северната страна, но в древността входът за светилището е бил от изток. В тази част на скалата могат да се видят несрещани другаде разнообразни ниши, етажни и стъпаловидни; не са стълби, защото не извеждат на билото; могат да служат за поставяне на свещени гарове и предмети. Те потвърждават тезата, че това е светилище от голяма величина.

Олтарната част на светилището се намира в средната, естествено очертаваща се част на скалното плато. Култовите елементи започват още в началото. Изсечени са няколко правоъгълни и квадратни очертания, улеи, кладенци и гр. Първостепенно значение има ритуалната площадка. Тя е уникално съоръжение върху изкуствено подравнена скална повърхност. Два успоредни улея с дължина около 8 м. пресичат площадката от североизток

към югозапад. Успоредно на тях в редица са издълбани дупки с различна дълбочина.

Много характерен елемент на култовия комплекс са стотиците ямки (жертвени басейнчета). В книгата си „Тракийският орфизъм“ Ал. Фол описва тези съоръжения като типични за тракийската мегалитна култура. Пак там авторът обяснява, че съгласно т.нар. индо-иранска традиция, царят периодически се възражда на връх, където сам изпълнява слънчевия култ. Тракийските скални светилища, особено онези с издълбани стълби в скалата и с жертвени ямки, са тъкмо такива места.

Закljučенията на изследователите дават основание да се предполага, че тук е бил съсредоточен елитът на прототраките – бесите. Този елит е пренасял знания и опит, изпълнявал е жречески и царствени функции, държал е в ръцете си обратителната организация и религиозната власт.

Това древно светилище на бесите се свързва и с исторически факти и събития. То е било посетено от Александър Македонски и Октавиан Август. Бесите са водили многогодишна война, за да си върнат светилището, подарено на одрисите от римляните.

Според легендата до Белинташ са стигали водите на Потоп и на неговите „халки“ е бил привързан Ноевият ковчег. Макар и в алегоричен смисъл, районът на Мостова сушица и Белинташ е бил „Ноев ковчег“ за хората в миналото; тази част от Родоп е съхранявала живота при катаклизми и опустошителни чужди нашествия.

В култовия център на бесите са били съсредоточени както мистичните религиозни ритуали, така също и свързаните с практиката познания. Оттук е проблясвал през хилядолетията неугасващият огън на знанието и мъдростта, помагал за оцеляването на хората, за тяхното възраждане и прогрес. Това е и заветната цел на човечеството, изразена в легендата за Ноевия ковчег.

С библейската легенда е свързано и името на Сабазий – фригийско-тракийско божество на растителността, земеделието и лечението – което според Г. Батаклиев означава *спасител*. Ноевият ковчег, привързан за халките на Белинташ, също символизира спасение и оцеляване.

БЕЛИНТАШ – ЗАГАДКА И РЕАЛНОСТ

Инж. Владимир Петров е дългогодишен изследовател на необичайни феномени и археологически загадки. Председател е на Пловдивския клуб „Сириус“. Организатор и участник в експедиции и походи по стъпките на неизследваното, многократно е участвувал в телевизионни и радио-предавания на тези теми.

Разговор с Владимир ПЕТРОВ

Как си обясняваш факта, че такова забележително място като Белинташ дълго време е оставало „незабелязано“ от официалната наука? Самото предположение, че е от VI-IV хил. пр. н. е. достатъчно респектируа.

Мястото става достъпно за изследователите едва след демократичните промени, т. е. след 90-та година. Има обективни причини за това. Сега, благодарение на фондация „Белинташ“, създадена през 2002 г. с възрожденските усилия на Н. Боев (автор на „Белинташ – светилището на бесите“), в която участват местни патриоти, се правят благородни усилия за благоустрояване на подстъпите, т. е. пътищата до това уникално място.

Що се отнася до датироването на скалния комплекс Белинташ, мога само да поясня, че то става на базата на съпоставката с култовия комплекс в с. Долнослав (изследван от палеоархеолозите на Пловдивския археологически музей), който с точност е определен от VI-IV хил. пр. н. е. Двата комплекса са свързани (според Т. Пеев от Асеновград), като представляват стъпала от различни степени на посвещение. Ритуалът на една от първите степени на посвещение се е извършвал в култовия комплекс в с. Долнослав. От култовия център там тръгва сънна пътека, която свършва наникъде, но е в посока към Белинташ, или към следващото, по-високо стъпало на посвещение. Затова се смята, че Белинташ в никакъв случай не е по-късен от култовия комплекс в с. Долнослав.

Кое те кара да мислиш, че това място наистина е забележително?

Безспорен момент, който доказва уникалността на Белинташ, са т. нар. стъпала-поставки, издълбани в камъка с различна широчина и дълбочина. Стъпалата гледат на изток. На тях вероятно са слагали култови предмети, свързани с поемането на слънчева светлина при първите утринни лъчи. Такова обяснение е вероятно, защото от западната страна на скалата подобни стъпала няма. Правя аналогия с крепостта Палеокастро в Странджа, където в самите стени има вградени слънца

от слюда и те са блестяли, особено при изгрев. Това може би се е явявало нещо еквивалентно на иконостас; още повече, че и в момента има подобно наименование на скала близо до х. Здравец, където по време на турското робство хората от околните села са пристигали с бохчите си и църковна утвар – предимно икони, които са поставяли на тази скала и за период от няколко дни тя е била иконостас на действащ открит храм.

Друга особеност на скалния комплекс са стъпалата за изкачване към скалното плато, които имат ясно разграничени периоди на строеж. Първата фаза се отбелязва от наличието на стъпала силно ерозирани и почти заличени, а втората – от стъпала, които са отчетливи, използват се и днес, както и от това, че отстрани на тези стъпала се забелязват дупки, предназначени очевидно за дървен паранет.

Следващата забележителност се намира на самото плато, където има ясно разграничени, различни по предназначение ямки; някои от тях очевидно са служели за строителни цели; около тях няма нито кратер, нито оточни канали, характерни за останалите ямки. Предполагам, че те са били в основата на стабилни носещи конструкции, които са осигурявали защита от климатични фактори (слънце, дъжд, сняг) или са скривали свещените кладенци. Такива ямки се забелязват около двата кладенеца и още на едно място, където се предполага, че може би е трябвало да има трети кладенец.

Има и други ямки, които са служели за поставяне на паранет, но и трети вид – с кратер или оточни канали, интересни с това, че скалата около тях като че ли се е огъвала. Тези своеобразни „каналы“ около ямките в по-голямата си част продължават по камъка и завършват в двата кладенеца. Едното предположение е, че са служели като оточни за кръвта на жертвените животни, но аз допускам, че предназначението им може да е било да събират дъждовна вода.

Тъй като камъкът е на било и площадката сочи към изток, общоприетата и най-популярна хи-

потеза е, че това е било слънчево светилище, съчетано с астрономическа обсерватория, т. е. слънчева обсерватория. Слънчевите светилища при прототраките и траките са били обслужвани от жреци-мъже. Те, освен всичко друго, са били и лечители, така че *Белинташ е определен като светилище-асклепион и слънчева астрономическа обсерватория*. Такова е и заключението на БАН. Иначе пълен пантеон на седемте здравеносни тракийски божества, изобразени на уникален фриз (релеф) в мащаб едно към едно, се пази в Пловдивския археологически музей. Препоръчвам на всички и най-вече на пловдивчани да отделят един ден от забързаното си ежедневие и да посетят нашия музей, за да видят част от събраните там уникални експонати. Една наша стара идея е за създаване на общност от съмишленици, желаещи да научат малко (или много) повече за нашето древно минало, които да се оформят като клуб „Приятели на археологически музей – Пловдив“. Вече има подобни индикации чрез формалните и неформални клубове „Корени“ и „Сириус“ в града ни. Следваща стъпка е лансирането на идеята за създаване на Музей на траките в гр. Пловдив.

Ще се спра отново на двата кладенеца в скалата. В противовес на схващането, че са служели за жертвоприношения, считам, че те са били по-скоро резервоари за вода, защото както по съотношението помежду си, така и по реалния си обем те са идентични на подобни резервоари край Вавилон, само че онези са били от метал (медни обшивки), а тези са издълбани в камъка. Има две хипотези, като първата предполага, че тези кладенци са служели за ритуално измиване-очистване, както е било при Перперикон или при есеите край Мъртво море. Второто предположение е, че са служели като резонатори за неизвестен вид енергоинформационни взаимодействия със сродни култови обекти на други места на планетата. Не изключвам и възможността по тях да са се правели предсказания за бъдещето, следейки отражението на слънцето във водите. Към това мога да добавя, че е възможно в близката околност да има неоткрити досега пещерни образувания, тъй като традицията при подобни култови места е да се правят хранилища в пещери.

Добре, мислиш ли, че наистина Белинташ е светилище на Сабазий (Дионис)?

Да, наложило се е мнението, че Белинташ е слънчево светилище на бог Сабазий (Н. Боев). Аз съм съгласен с това, макар да не приемам тезата, че това е голямото светилище на Сабазий/Дионис; мисля, че то все още не е открито. Има и още едно възможно тълкуване (има се предвид божеството, изобразено на обредната плочка, намечена в скалата на Белинташ), изказано в близкото

минало от моя приятел – покойния чичо Жоро Петренцев (Зоро); той изхождаше от тезата, че броят и мястото на змиите в обредната плочка съответства на лекуваните болести и след дълго ровене в книжните фондове идентифицира тракийското божество Панака (лекуващо тези пет болести).

Стигаме неизбежно до момента за лечебната сила на този район. Какво мислиш по въпроса?

Считам, че на Кръстов връх и по рида Драганица (там са намерени керамични останки) е имало светилища, не е изключено и на Караджов камък също. Заедно с Белинташ, те трасират мрежа от слънчеви обредни места. Не случайно на едно от тях е издигнат манастир, имам предвид Кръстова гора. Според мене има два аспекта на енергийни въздействия. Първият е свързан с геомагнитната ситуация, или с т. нар. естествен земен фон и има връзка с космическите енергии. Вторият аспект предполага присъствието на *това място* на определен вид хора – посветени, извършвали определени обреди и наситили мястото с лечебни вибрации, които биха могли и понастоящем да влияят. Но за това по-подробно могат да се произнесат психометриците. Опасенията ми в това отношение са мястото да не бъде наситено с ниски вибрации, което би намалило неговото енергийно значение.

Чувал съм от местни хора, че има някаква подземна връзка (рудни жили или нещо друго), проявяваща се в това, че ако падне мълния на Караджов камък или Бяла черква, откъдето има пряка видимост към Белинташ, косите на хората, намиращи се на Белинташ, щръкват в резултат на силно електро-статично поле.

Продължават ли още загадките около Белинташ според тебе?

Да. Дори и да оставим настрана чисто уфологичните аспекти на този скален феномен – има данни за наблюдавани определени оптични явления от наблюдатели от Бяла черква, Кръстов връх и други близки обекти, даващи основание на наши приятели от София да го отъждествят като „трон на Соломон“, дори да пренебрегнем за момент и неговата екологична стойност, гала осъществяване района да бъде обявен за защитена територия (може би тук е моментът да кажа, че ние, заедно с фондация „Белинташ“, бихме желали районът да бъде обявен и за културно-исторически паметник, с което да се повиши степента му на обществена защитеност), не можем да отменим неговото участие като елемент от една обща система от културни, екологични, природни и култови забележителности.

Ж.З.

БЪЛГАРСКАТА ДУХОВНОСТ И НАСЛЕДСТВОТО НА ДРУИДИТЕ

Интервю с Филип Кар-Гъм специално за сп. „Житно зърно“.

Шансът да се срещна и да разговарям с Филип Кар-Гъм, приятел на България и на общността Бяло Братство, и известен от книгите „Силата на келтите“ на Пако Рабан и сборника „Завръщането на друидите“, бе и шанс да се докоснем до тъй важния за хората днес размишля за духовното в нас и живота ни, за мястото ни в света и отговорността ни към мирозданието. Атмосферата на зелените хълмове на Източен Съсекс, почти най-южната точка в югоизточна Англия, силуетите на замъци и фигурата на мистериозния Дъве Човек от Уилмингтън прониква минало и бъдеще, сливайки ги в един мощен миг на вечното настояще.



Познаваме ви като дългоhoven психолог и писател, посветен на изучаването на древните духовни традиции, по-специално друидизма. Къде виждате пресечни точки между българските и келтските духовни и културни традиции?

Мисля, че вървим към една интересна епоха по отношение на духовността. Така,

както хората се разпръсват сега по цялата земя, по същия начин, вярвам, се развива и духовността, свързана със земята и пръвеща от много култури, но която в същото време трансформира всяка отделна култура и принадлежи на цялото човечество. Според криптиците това може да доведе до един вид „Ню Ейдж бъркотия“, една смесена духовност, която е твърде еkleктична и без корени, и без истинска дълбочина. Това е опасно и аз съм срещал хора, които смесват практиките на нативните американци с келтска и древноегипетска духовност, например, по доста объркан и неудобствотворяващ начин. Съществуват обаче комбинации и връзки, които е възможно да дават резултат: всичко зависи от отношението и начина, по който се извършва. Един пример е българската история, където местоположението и атмосферата на страната са много подходящи за духовни практики. Можем да открием келтски връзки, коренящи се в българската история и можем да разгледаме тракийската и келтската култури като взаимосвързани в много отношения – например за известния котел от Гиндесторп – кладенец, определен като

келтски в продължение на години, сега е открито, че е от тракийски произход. Вярвам, че съществува и дълбока езотерична свързаност между духовността на келтите и друидите, от една страна, и българите, от друга, но тази връзка се простира отвъд рационалното, тъй че ми е трудно да я обясня! Това може и да лог на въображението ми, но аз чувствам тази дълбока връзка.

Как открихте учението на Беинса Дуно?

Беше отдавна, когато в една книжка от Омраам М. Айванов се запознах с учението. С първата ми съпруга посетихме Омраам в Париж и поисках да науча повече, след което се озовахме в София. Тук се срещнахме с хора от Братството и незабавно се почувствахме като у дома си. Те станаха наши най-добри приятели и ние често пътувахме до България, ходехме до Рилските езера, посещавахме брат Борис Николов.

Би било самонадеяно да се опитвам да изразя същността на учението на Беинса Дуно, още повече, че мина време, откакто съм го изучавал. Свързвам го основно с любовта – любовта на Бог, която струи чрез всички нас и цялото Творение.

Вихте ли разказати повече за приятелството си с брат Борис?

Исключително в нашите отношения бе това, че нито единият от нас не говореше езика на другия и въпреки това, дори и да нямаше някой наоколо, който да превежда, мисля, че се разбирахме чудесно! Той се обръщаше директно към мен с чудесни жестове на големите си ръце и аз, струва ми се, го разбирах! Това бе наистина една връзка между душите. Скъпата му приятелка Мария често ни помагаше, като превеждаше, но тя го правеше толкова мило, като част от един вид тристранно общуване между

близки души. Никога не ще забравя времето, прекарано заедно. Брат Борис притежаваше изключителната способност да състрадава и обича, но по един безстрастен начин, и с чувство за хумор и щедрост.

Мислите ли, че всяко истинско духовно учение пребивава в едно духовно измерение и по този начин може да е полезно и днес, както и в бъдеще?

Е, добре, аз мисля, че би било по-точно да кажем, че всяко духовно учение живее като реалност в душата на всеки човек, който го следва. Така то бива променяно и оцветявано, и с течение на времето може да се изменя. Това понякога е за добро (и аз вярвам, че такъв е случаят с груидизма, който се разви и се промени към по-добро в последно време), но понякога това не е така успешно, както е при някои форми на християнството, исляма и юдаизма. Вярвам обаче, че сърцевината, или есенцията на учението остава ненарушена и може да разцъфти по-късно или при други хора – подобно семена, които се превръщат в цветове след стотици години.

Много хора днес се интересуват от духовни практики – наистина ли е важно това според вас?

Да, мисля, че днес духовните практики са необходими повече от всякога. Ние навлизаме в много труден период от земната история и изглежда, че следващите девет години – до 2012, ще бъдат изпълнени с напрежение за много хора. Най-ефективен и полезен начин за справяне със стреса и трудностите е способността да се обърнем към духовните практики – било то под формата на молитви или медитация, ритуали или упражнения. Молитвите на Беинса Дуно и медитациите при изгрев слънце, както и Паневритмията и свързаните с нея упражнения са прекрасни духовни практики. В груидизма ние имаме някои ритуали и практики, които също помагат за поддържане на връзката с природата и Божественото.

В какво виждате връзката между духовността и културата?

Духовността ни дава дълбочина, но тя не измества културата. Нужни са ни и двете. Има хора, които са запознати много добре с различни духовни практики, но не знаят нищо за изкуство, литература, музика и други велики постижения на културата. Осезаема е необходимостта да имаме и двете, което ни дава нещо като широчина и дълбочина, и ни предпазва от „кризата на идентичността“, от която страдат онези, които захранват душевността си само от телевизията или масовата култура. Това може би е валидно повече за хората от Запада, отколкото за България, но би било много опасно, ако приемете превръщането ви в „за-

падници“. Възможно е да израсте цяло поколение, без да знае нищо за собствената си история или култура, и впоследствие да преживее криза относно смисъла на живота и идентичността.

Какво още може да даде духовността днес на хората?

Днес в голяма степен са ни нужни различни видове духовност, философия, идеи и практики, които да помогнат на хората да възвърнат връзката си със света на Природата. Най-голямата опасност, пред която сме изправени днес е, че сме изгубили връзката си с Природата и се чувстваме откъснати от нея. И можеш единствено да твориш войни, да замърсяваш въздуха или моретата, или да унищожаваш животински видове, когато се чувстваш разделен. Ако усещаш единението си с природата, ти чувстваш единение и с човечеството, и с цялото животинско и растително царство на планетата, и е невъзможно да хвърляш бомби върху нея или да я замърсяваш. Друидизмът например предлага начин да помогне на хората да постигнат това състояние на единение с целия живот.

Какво повече бихте казали за кръга като символ?

Кръгът е първичният символ на груидизма, защото символизира тъкмо това чувство за единение или цялост, за което говорихме. Няма прекъсване, нито разделение, само кръгът на удивление, на приятелство, на единение. Той е нашият хоризонт, кръгът на слънцето и луната, и земята, кръгът, който виждаш, когато се въртиш в очите на друго човешко същество.

Какво ще пожелаете на нашите читатели?

Винаги е лесно да видим, че тревата е по-зелена от другата страна на хълма. Но в България вие сте благословени с една от най-прекрасните земи на планетата. Имате планини и области с изключителна духовна мощ. И ви остава само да се отворите за красотата и сакралността на земята, която ви заобикаля. Когато посещавате тези специални места, отделете време да се отпуснете и да освободите всички грижи, и тогава се отворете за силата на мястото, за неговия дух и божественост, докато се почувствате изпълнени с мир, мощ и светлина. И нека след това тази осъзнатост струи от вас към целия свят. Тъй като светът преживява трудности, това ще е от помощ, дори и малка, но тя е принос към доброто в света.

Нека всички ваши читатели бъдат благословени с любов, щастие и единение с Божественото.

Интервюто взе Майя Атанасова

КАРТИТЕ ТАРО

Из книгата „Медитации върху ТАРО“ на В. ТОМБЕРГ

Продължение от миналия брой

ОТШЕЛНИКЪТ

Отшелникът! С особена радост подхождам към загадъчната, внушаваща неволна почит фигура на самотния странник, облечен в червена греха под синия плащ, гържащ в гясната си ръка жълто-червен фенер, опиращ се на тояга. Защото това е почитаният и страшен отшелник, владеещ най-съкровени мечти на юношите, завладяни от призива към търсене на тесните врати и стръмната пътека към Бога. Назовете ми една страна или време, където въображението на юношеството – на младите, наистина живеещи в името на Идеала – да не е било завладяно от образа на мъдрия и добърдуховен баща, отшелника, преминал през тесните врати и вървящ по тесния път – този, на когото можем да се доверим безусловно, достойния за безкрайно благоговение и любов.

Елифас Леви безусловно е усещал универсалното историческо значение на Отшелника. Затова е провъзгласил следната забележителна формула:

„Посветен е онзи, който владее лампата на Трисмегист, плаща на Аполон и тоягата на патриарсите.“

Отшелникът е бил, е, и ще бъде винаги самотен пътник с лампа, плащ и тояга. Защото той владее дарбата да запалва светлина в мрака – т. е. има *лампа*; способен е да се отстранява от колективните настроения, предразсъдъците и желанията на човешкия род, нациите, класите, семейството – притежава уменията да успокоява гръмогласната какофония на колективизма, за да се чуе и бъде постигната йерархическата хармония на сферите – т. е. той притежава *плащ*; в същото време има толкова развит реализъм, че в сферата на реалността стои не на два крака, а на три, т. е. придвижва се напред само след като се *е докоснал* предварително до земята със собствения си опит и пряк контакт с действителността – той има *тояга*. Той твори светлина, той твори тишина и създава определеност – в пълно съответствие с

критериите на *Изумрудената скрижала*, с помощта на критерий за тройно хармонично съгласие между това, което е *ясно*, това, което пребивава в *хармония* със съвкупността на Богооткровенияте истини и това, което е предмет на *непосредствения* опит.

Посветен е не онзи, който знае всичко, а който носи истината в дълбините на съзнанието си, не като интелектуална система, но като свое жизнено равнище, като обгръщащ го плащ. Този отпечатък на истината се проявява като непоколебима увереност, т. е. като вяра в значението на гласа на присъстващата истина.

Този, който е зает с търсене на синтез, т. е. на истински мир, никога няма да вземе страната на една от двете противоположности. А доколкото именно „вземането на страна“ обединява хората в общества и ги разделя на групировки, неговата самотност е неизбежна. Той нито може безусловно да се присъедини към някое от чо-

вешките деяния, нито да му противостои, пазейки верността си към делото на *истината*, която е синтез и мир. Ето защо, иска или не иска, той е обречен на дълбока самотност. В духовния си живот той е отшелник, независимо от това, какъв е външният му живот. Не му е дадено никога да изпита радостта от потапянето в националната, политическа или социална общност. Никога няма да изпита сладостта от споделеното с масите бреме на отговорността и никога няма да може да се впише в празненствата – или оргиите – в значението, заложено в понятията „ние сме французи“, или „ние сме германци“, или „ние сме евреи“, или „ние сме републиканци“, или „ние сме роялисти“, или „ние сме комунисти“. Опиянението от сливането с общността е недостъпно за него. Той трябва да бъде *трезв*, т. е. самотен. Защото търсенето на истината посредством синтез – който е мир – предполага благоразумие, а благоразумието е самота.

Отшелникът-скитник – с лампата, плаща и тоягата си – е „пътник на мира“. Той странства от едно мнение към друго, от ед-



на вяра към друга, от един опит към друг – проправяйки маршрута, по който да бъде прокаран пътя на мира между различните мнения, вярвания, опит, и не се разделя нито за миг с плаща, лампата и тоягата си. Той е самотен, защото е на път, в който няма спътници, и още защото неговият труд е мирът (т. е. благоразумието, и следователно, самотата).

Но не го жалете. Защото той има своите радости, неизвестни за света. Когато например среща друг странник по пътя си, каква велика радост и щастие носи тази среща за двамата самотни странници! Това е радостта на отговорността, срещнала същата такава отговорност, която заедно с нея споделя и облекчава бремето на третия – на Този, Който каза за земния Си път: „Лисицата има леговище, небесните птици – гнезда, а Синът Човешки няма къде да подслони глава.“ (Матей 8:20)

Защото всички странстващи отшелници служат на Христа и следват стъпките Му. Значи това е радостта на двамата от срещата в Негово име, на която присъства и самият Той.

Не, не съжалявайте Отшелника. Макар че и той няма къде да подслони глава, както Учителя си, той вече е белязан с благата участ, подготвена от Господа за миротворците. На него му е провървяло като подвизаващ се за делото на Божия Син, той вече е приобщен към самотата на земния живот на Човешкия Син.

Отшелникът не е потънал в дълбока медитация или научни занимания, но не е и зает с някаква работа или действие. Той е *на път*. Това означава, че той олицетворява трето-

то състояние, освен съзерцанието и действието. По отношение на плянностите „знание – воля“, или „съзерцание – действие“, или „глава – крайници“ – той символизира елемента на синтез, по-точно елемента на *сърцето*. Защото именно в сърцето се обединяват съзерцание и действие, именно тук знанието става воля и волята става знание. Сърцето едновременно е активно и съзерцателно – неморно и непрестанно. То е *на път*. На път е ден и нощ, а ние ден и нощ се вслушваме в крачките на този безкраен ритъм. Ето защо, ако искаме да представим човека, живеещ по закона на сърцето, съсредоточен в сърцето и изразяващ го видимо – „мъдрия и добър пастир“, или Отшелника – ние ще го представим *крачец* – равномерно и без да бърза.

И така, чисто практическото учение на Деветия аркан се заключава в това, че както направляващата интелектуална инициатива, така и спонтанният поток на мислите е необходимо да бъдат подчинени на „мисленето на сърцето“, т. е. на дълбокото чувство, лежащо в основата на мисленето, което наричат понякога „интуиция на разума“ и което е „усета за истина“. Необходимо е още да подчиним както спонтанното, така и активно управляваното въображение на повелите на сърцето, т. е. на онова дълбоко чувство на нравствена топлина, което някои наричат „нравствена интуиция“ и което е „усета за красивото“. И накрая, необходимо е да подчиним спонтанните импулси и намеренията, които направляват волята, на дълбокото чувство, което ги съпровожда, което се нарича понякога „практическа интуиция“ и е „чувство за доброто“.

КОЛЕЛОТО НА СЪДБАТА

Пред нас е изображението на движещо се колело и три животни: маймуна и куче, които се въртят на колелото, и сфинкс, който е неподвижен, седнал на платформата над колелото. Маймуната слиза надолу, за да се поеме отново. Кучето се поема нагоре, за да се спусне отново. Така те един след друг преминават пред сфинкса.

Ако на картата беше изобразено само колелото, без „пасажери“ и без сфинкса, сигнал над него, то би напомняло просто образа на кръг, или по-точно на въртящ се кръг. Но колелото, въртящо се заедно с двамата „пасажери“ и сфинкса, господстващ над тях, ка-

ра зрителя да си зададе въпроса: не е ли това Аркан, т. е. ключ, който трябва да владееш, за да се ориентираш в сферата на проблемите и явленията, свързани с кръговрата на живите същества? Именно сфинксът над колелото, в частност, поражда въображението ни и ни подбужда да се заемем с разгадаване на този Аркан.

На картата на Десетия аркан е изобразена маймуна – т. е. животно, чието лице е запазило черти, безпогрешно разпознавани като човешки – в момента на нейното падане. Защото не самата маймуна се спуска надолу, но въртенето на колелото я повлича. Сливай-

ки, тя е вдигнала главата си нагоре, защото не се спуска по своя воля. Откъде слиза този звяр, чиято глава е съхранила човешкия облик? Той се спуска от мястото, където е застанал сфинксът. Увенчан с корона, крилатият сфинкс с глава на човек и тяло на животно, гържащ бял меч, представлява това ниво и етап, от който маймуната се отдалечава и към който кучето се приближава.

И така, ако си поставите задачата да представите зрителен образ на грехопадението, в смисъл на дегенерация на всеобхватното същество – прототипа на цялата природа, няма ли да изобразите на върха сфинкс, увенчан с корона, като единствено възможната фигура, олицетворяваща единството на човешкото и природното царства (като последното на свой ред е синтез на растителното и минерално царство) и няма ли да изобразите фигура, слизаща надолу в процес на превръщане в животно, лишена от корона, меч и крила, но все още пазеща черти, които свидетелстват за произхода ѝ, т. е. няма ли да изберете маймуната, за да представите прехода от прототипното състояние на всеобхватното същество към същество ограничено-едностранно, затворено в тесни граници на специализация? Не е ли маймуната идеално подходящото същество, което да послужи като символ на превръщане в животно за сметка на Ангелските и човешките същества, съставляващи този прототип?

От друга страна, ако искате да направите очевидна тъжата от падението, няма ли да изберете кучето, животно всецяло предано и дълбоко привързано към човешкия род, като символ на стремежа на животното към съюз с човешката природа, т.е. стремеж към сфинкса, в който животинската природа е обединена с човешката?

Така Десетият аркан провъзгласява идеята за Грехопадението и Реинтеграцията съгласно херметическата и библейската традиция. Тя изобразява *пълнен* кръг, включващ както възход, така и слизание, докато „трансформизмът“ на съвременната наука е зает само с половината кръг – по-точно възхода или еволюцията.

Десетият от големите Аркани на Таро представлява *кръг*, колело, обединяващо в себе си както слизание или отдалечаване от всеобхватния прототип, така и възлизане към този прототип.

Учението за инволюцията и еволюцията често се среща в окултната литература, но нещата се променят, когато инволюцията се приема като *грехопадение*, а еволюцията – като *спасение*.

Съществува грамадна разлика между източната доктрина за полуавтоматичния процес на инволюция и еволюция и херметическата, библейската и християнската доктрина. Първата вижда в кръга инволюция – еволюция единствено чист, естествен процес, подобен на дишането на живия организъм – животински и човешки. Херметическата, библейската и християнската традиция виждат в това вселенска трагедия и грама, изпълнена с височайши опасности и риск, която се подразбира под традиционните термини „губел“ и „спасение“.

„Когато на седмия ден на творението Отец ни завърши делата си, той си почива от всичките си дела. И благослови Бог седмия ден, и освети го.“

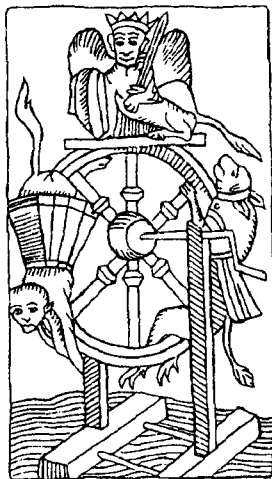
Стана така, че кръгът на света не се затвори, а остана отворен. И седмият ден беше благословен и осветен като отворена част

на кръга на световното движение, така че съществата, населяващи света, да имат достъп до Бога и Бог да има достъп до тях.

Но змията каза: „Няма свобода за света, докато той не се затвори. Защото свободата трябва да съществува във всяка твар, без външно вмешателство, особено отгоре – от Бога. Светът всякога ще следва волята на Бога, а не своята собствена, докато съществува тази пролука в кръга, докато я има съботата. И змията захпа опашката си, по този начин образувайки затворен кръг. Тя се завъртя с огромна сила около оста си, създавайки огромен кръговрат в света, обхващащ в себе си Адам и Ева. И всички твари, на които Адам беше дал имена, ги последваха.“

Но жената пазеше паметта за света, отворен за Бога, за съботата. И за да разкъса кръга около себе си, тя се предложи, за да ражда на света деца, произлизащи от свят извън този кръг, от свят, където съботата съществуваше. И настъпи вражда между жената и змията, между потомците на жените, раждащи в мъки, и потомците на змиите, раждащи в наслаждение.

Такъв е космичният мит, езотеричната грама, лежаща в основата на екзотеричния „еволюционен процес“. Преди всичко митът



представя идеята за отворения кръг, или спиралата – светът до Грехопадението, светът от шестте дни на Сътворението, увенчани със седмия, космическата събота – която съответствува на това, което в математиката се определя като една витка на спиралата. Той предполага идеята за неограничен растеж и придвижване напред и е като пролог или преддверие на вечността.

Светът като затворен кръг, въртящ се отново и отново, светът, в който няма „нищо ново под слънцето“ – какъв е той в действителност? Това не е нищо друго освен космически аг. Защото идеята за ада може да се възприеме като вечно съществуване в затворен кръг.

Да разгледаме сега термините „спасение“ и „гибел“ в космическото им значение. „Гибел“ означава да бъдеш въвлечен във вечно въртене в затворен кръг, свят без събота. „Спасението“ – това е животът в света на отворения кръг или спирала, където има вход и изход; „спасението“ – това е живот под открито небе, където всеки ден е нов и неповторим – чудо в безкрайната верига от чудеса.

Две други понятия в космическата драма на еволюцията са „грехопадение“ и „изкупление“. Грехопадението е явление от космически мащаб, ураган, завихрен от затворения

кръг на въртящия се змей, захапал опашката си и свлякъл от небето част от сътворения от Бога свят. А „изкупление“ е собствено казано космическият акт на Реинтеграция на падналия свят, което започва с отваряне на пролука в затворения кръг (религия, посвещение, пророчество), продължава в намиране на пътища за изход (Буда) и вход (аватарите) през тази врата, и завършва в преобразуване на нашия свят отвътре, чрез сиянието на Словото, станало плът (Иисус Христос).

Наследствеността, превъплъщението и трудът на спасението – при което превъплъщението се явява именно промеждутъчен принцип – съставят космическата драма на еволюцията.

Десетата карта Таро, свързана с комплекса от тези идеи, предава поразително нагледно самата сърцевина на проблема за еволюцията, изобразявайки аспекта с най-практическо значение – съотношението между „звяра“ (животинската природа) и човека (човешката природа). Сфинксът над колелото представя съединеното човешко-животинско начало – или все още недиференцирано, или вече ре-интегрирано. Загадката на сфинкса следователно е загадката на „хуманизацията“ на животинското начало и „анимизацията“ на човешкото начало.

ОБЕСЕНИЯТ

Пред нас е картата на Дванадесетия аркан на Таро – *Обесеният*. На нея е изобразен млад човек, закачен за единия си крак между две дървета, чиито клони са отсечени до дъно. Дърветата, заедно с напречната пръчка, която се опира върху тях, образуват арка.

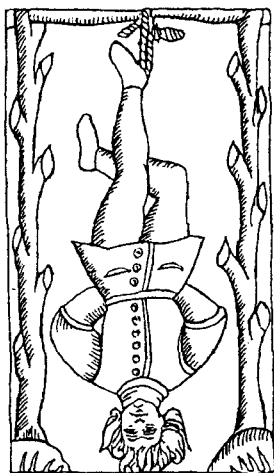
Човекът виси с главата надолу. Единият му крак е привързан към напречното дърво, докато свободният крак е сгънат в коляното и наклонен назад, а ръцете на човека са скрити зад гърба. Картината навежда на мисълта за гравитацията и за мъките, на които е подложен всеки, който действа въпреки нея. Затова първото впечатление от картата ни поставя пред същността на проблема за взаимоотношението на човека със земното притегляне и за затрудненията, съпътстващи онзи, който влиза в конфликт с него.

И така, сферата на свободата – духовни-

ят живот, е разположена между две гравитационни полета с различни центрове. Евангелието ги нарича „небето“ и „този свят“ или съответно „Царството Божие“ и „царството на княза на този свят“. Тези, които или по своя воля, или по принуда следват притеглянето на „този свят“, са наречени „децата на света“, а онези, чиято воля е подчинена на „привличането на небето“, са „децата на светлината“.

„Защото плътта желае противното на духа, а духът – противното на плътта, те се противят един на друг“ казва Апостол апостол Павел (Гал. 5:17)

Тези противоборстващи желаниа са същността на тенденцията, чрез която се проявяват двете гравитационни полета. Човекът, който е във властта на притеглянето на „този свят“, в ущърб на „небесния“, е „плътски човек“; онзи, който живее в равновесие между двете грави-



тационни полета, е „душевният човек“ и накрая онзи, който е подчинен на гравитацията на „небето“, е „човекът на духа“.

Последният е предмет на Дванадесетия аркан, защото на картата е изобразен човек, висящ надолу с главата. Тази поза олицетворява състоянието на човека, за когото гравитацията нагоре е заменила гравитацията надолу.

Трябва да отбележим, че притеглянето нагоре е също толкова реално, както притеглянето надолу и състоянието на човека, който приживе е преминал към сферата на небесното привличане, действително напомня състоянието, изобразено на картата „Обесения“. Това е едновременно благословение и мъченичество, като и едното, и другото е съвсем реално.

Душата, висяща между небето и земята, пребивава в пълна самота. Това не е самотата на човека, живеещ самотно в света, но пълната самота на човека, който е сам, защото живее *извън* света – както небесния, така и земния.

Друга характерна особеност на *духовния човек* е, че той виси с главата надолу. Това означава – първо, че „твърдата почва под краката му се намира горе, докато земята е единствено предмет на грижи и възприятия, идващи към главата му. Второ, това означава, че волята му (краката) е свързана с небето и се намира в непосредствен контакт (не чрез мислите и чувствата) с духовния свят. Така неговата воля „знае“ това, което главата – мислите му – все още не знаят и по то-

зи начин чрез волята му действуват не опитът и паметта на миналото, а *бъдещето* – предначертаното от небето бъдеще. Затова той се явява буквално като „човека на бъдещето“, защото волята му е подтиквана от „крайната причина“.

Кой е *Обесеният*? Светец, праведник или посветен?

Безусловно можем да го считаме и за първия, и за втория, и за третия, защото всички те са обединени от това, че волята им е подчинена на небето. Но преди всичко той не олицетворява светостта, праведността или посветеността, а някакъв вид синтез на всичко това. *Обесеният* – това е вечният Йов, подлаган от век на век на тежки изпитания и олицетворяващ човечеството пред Господа и Господа пред човечеството. *Обесеният* – това наистина е човечният човек и неговият дял е наистина човешки.

Такъв *Обесен* е бил и онзи, който преди хиляди години е прознесъл следните думи:

„Не е ли изпитание земният живот на човека и дните му не са ли като дни на наемник?“

Ногата ми здраво се държи о пътеките Му; пътищата Му пазих и не се отклонявах – аз зная, Изкупителят ми е жив, и Той в последния ден ще издигне из праха тази моя сканваща се кожа. И аз в плътта си ще видя Бога. Аз сам ще Го видя, не очите на грузиго ще Го видят. Сърцето ми се топи в гърдите ми!“
(Книга на Йов)

СИЛАТА

Девствената Природа, активно участваща в чудесата на Божествената магия, е предмет на Единадесетия аркан на Таро. Това е *Силата*, изобразена като жена, победила лъв и държаща с ръцете си отворената му паст. Жената прави това със същата явна лекота, без усилие, с каквато *Магът* от Първия аркан на Таро управлява своите предмети. Нещо повече – и тя, както и *Магът*, носи шапка с формата на хоризонтална осморка. Можем да кажем, че двамата в еднаква степен пребивават под знака на ритъма – на диханието на вечността – хоризонталната осморка. И че двамата в своята същност са проявление на два аспекта на един и същи принцип, който



то гласи, че усилието означава наличие на препятствие, докато природната цялостност, от една страна, и неотклонното внимание, от друга, изключват какъвто и да е вътрешен конфликт, следователно всяко препятствие и всяко усилие. Както пълното съсредоточаване се достига без никакво усилие, така действията и истинската сила. И така, *Магът* е Арканът на целеустременото съзнание или съсредоточаване без усилие, а *Силата* е Арканът на естествената целеустременост на Битието, или на могъществото без усилие. Защото *Силата* смирява лъва със сила, която е различна от силата на самия лъв, и която е сила от висшия порядък, принадлежаща на висшите

планове на Битието. Такъв е Арканът на *Силата*.

На какво ни учи той?

Посредством изобразеното на него той гласи: Девата усмирява лъва, като с това ни призовава да се откажем от областта на количеството (защото Девата е явно по-слаба от лъва, ако измерваме физическата сила количествено) и да се извисим в сферата на качеството (защото е очевидно и превъзходството на Девата над лъва).

И така, Силата, за която говори картата – това е силата на естествената религия, силата на безгрешната Природа. Магията на девствената Природа пробужда девствената природа на лъва – това е силата, разкритата от Единадесетия аркан.

Има два принципа, които трябва да разбираме и различаваме, ако желаем да вникнем по-дълбоко в същността на Аркана на *Силата*. Първият е принципът на змията, а вторият е принципът на Девата. Първият е *противостояние*, вследствие на което се явява триене, пораждащо енергия. Вторият е *съг-*

ласие, вследствие на което се явява сливането, пораждащо сила.

И така, действащата тук сила е силата на Девата (която учените от книгата Зохар наричат *Шекина*), докато енергията, наелектризираща полемистите, е силата на змията.

Душата (на безгрешната Природа) е небесната Дева – върховната жрица на естествената религия. Това е съдържанието на Аркана на единадесетата карта Таро. То може да бъде формулирано така: *Силата е непорочност*.

Непорочността е единството на онова, което е горе, с онова, което е долу, това е Силата – хармоничното взаимодействие на трите свята.

Принципите, по своята същност, винаги са иманентни. Ето защо реалността на принципа на Божествеността е Бог; реалността на принципа на Словото Божие е Иисус Христос, а реалността на принципа на плодородната и продуктивна непорочност е Мария – Софийа.

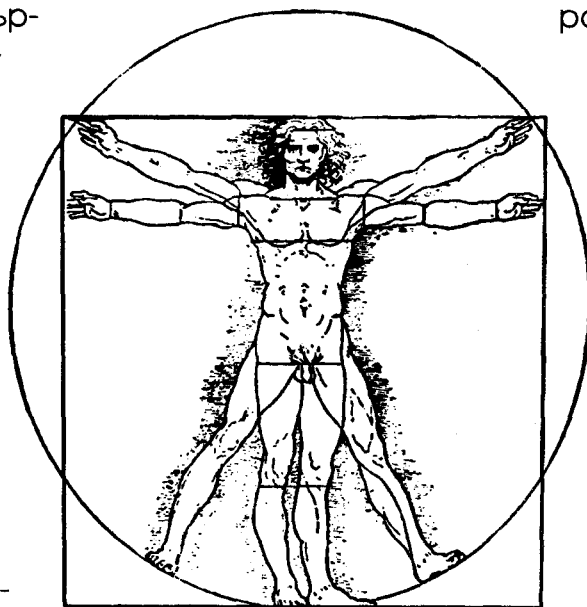
ЧОВЕКЪТ КАТО СЪВЪРШЕНА МЯРКА ЗА НЕЩАТА

На тази своя рисунка Леонардо да Винчи комбинира две фигури от архитектурните канони на Витрувий, показвайки човека като съвършена мярка и модел за всички неща. Коментарът на великия римски учен е следният:

„Ако човек легне по гръб, с разтворени крака и ръце, и върху пъпа му се сложи компас, пръстите на протегнатите му ръце и крака ще докосват обиколка-

та на кръга, чийто център е пъпът. Но както човешкото тяло се вписва в кръгов контур, така в него можем да сързем и фигурата на квадрата.

Защото ако измерим разстоянието от ходилата до върха на главата и след това приложим тази мярка към разпънатите хоризонтално ръце, ще получим правоъгълник, в който височината е равна на ширината, какъвто е случаят при квадрата.”





Белинташ – светилището на Бесите



Сребърната плочка от Белинташ носи много ценна информация. Сабазий е изобразен в царствена поза. Този скален бог е седнал на скален престол в олтар. Обут е с високи обувки, характерни за планинските беси, които показват неговия произход. С божествената за траките лява ръка държи клонка, която го характеризира като бог на вегетацията и живота, на вечния кръговрат на природата. Най-характерният елемент са извиващите се около божеството змии. Техният устрем нагоре символизира хтоничната, земната и космическата връзка и единството на света, силата на живота и прогреса.

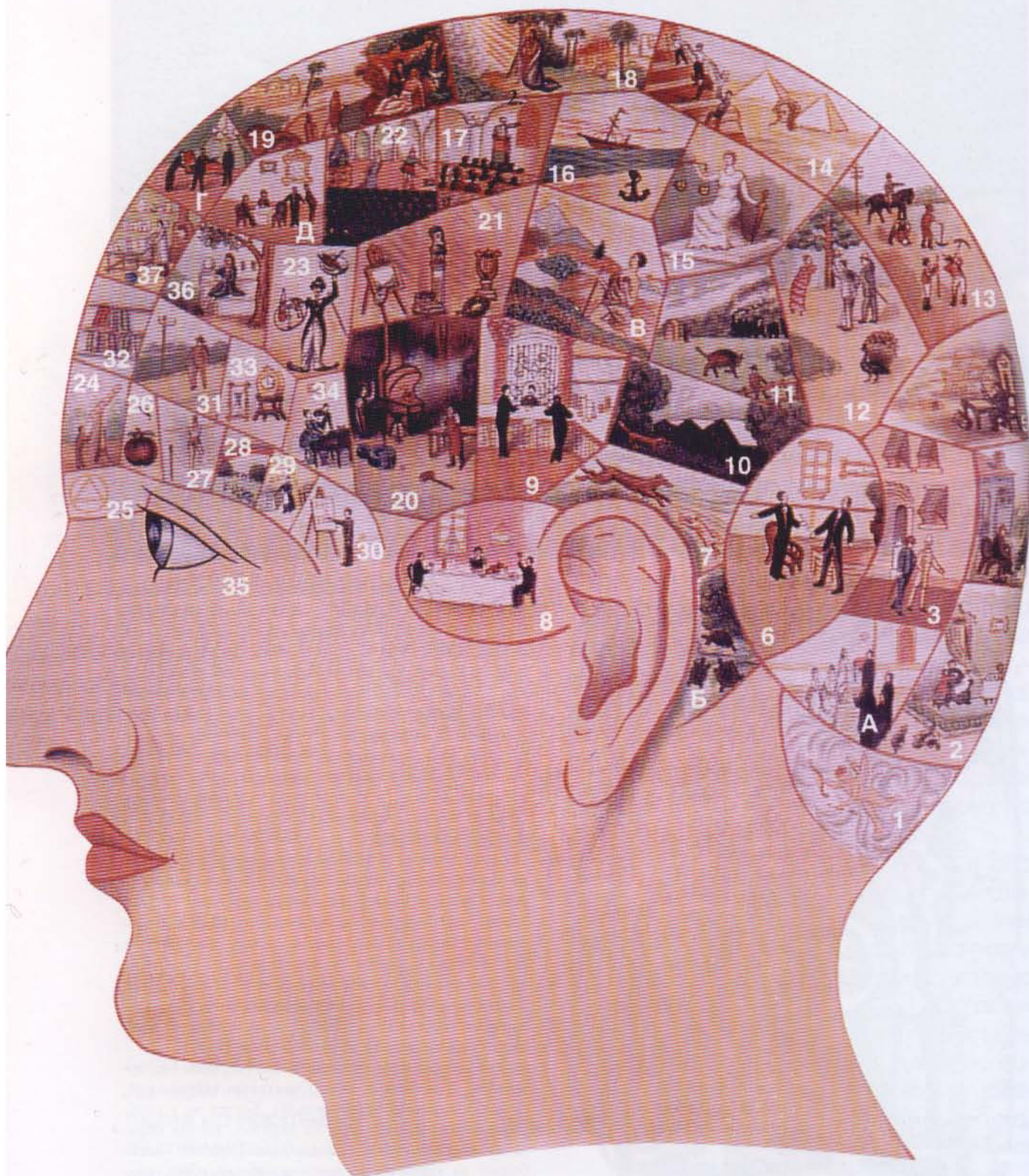
Сабазий е главен и древен бог на живата природа, на човека, на неговото здраве и продължение на рода. Змиите сочат основните човешки органи, които характеризират здравето и мисълта: коремът с вътрешните органи, сърцето и чувствата, главата с нервната система и разума. Една от змиите се извисява над главата и олицетворява душата, вярата и полета на мисълта. На плочката за първи път се вижда ясно изобразен един много важен детайл – бузеста змия Парейя!

Ясно изобразените бузести змии, търсени от археолози и историци заради тяхната сакралност, са изключително важен детайл. Богът не е изобразен с физическата сила на Херкулес, но от образа му лъха величие и неземна сила. Змиите – символът на хтоничния, земен и небесен свят, плязят и го обграждат с кротост и покорство.

Те олицетворяват бога като творец и властелин над света, над здравето и живота. И всичко е предадено с пестеливи штрихи, за да бъде подчертано и извисено неговото величие.

Н. Боев

Френологическа карта със символични изображения
на различните склонности и способности
и тяхното месторазположение
в човешката глава от Р. Н. Фаулър



„Човекът всякога трябва да бъде необикновен.“

От 1914 г. Слънчевата система е навлязла в една нова зона на Духа. Този Дух индусите го наричат Брама, или Големия космически човек, Адам Кадмон. Евреите го наричат Цехова.

Всеки човек е важен колкото една слънчева система.

Всеки човек има специално място в живота на Природата. Щом го намери, ще придобие една малка радост.

Човек е същество, което люби Бога във всички.

Човек може да бъде красив, когато Господ живее в него.

Човекът е един събуден Дух, една събудена Душа, един събуден Ум, едно събудено сърце. Човекът е едно малко и много нежно чувство.

Човекът е чаша, в която Бог е вложил чистия живот.

Истинският човек носи душа на дете.

Човекът на Любовта е ограден с жива светлина.

Чистият човек от болести не страда.

Човек трябва да бъде добър, за да бъде здрав.

Когато човек работи, тогава ще дойде Божието благословение.

Човек ще придобие знание, но ще плати с живота си. Скъпо е знанието.

Човек трябва да живее в ограниченията без да се ограничава.

Когато човек се променя, да не се изменя.

Човек трябва да пожертва нещо в себе си, за да дойде Разумността.

Човекът на истинския живот се задоволява с малкото, със същественото.

Човек със своята мисъл, със своите чувства изменя повърхността на Земята.

Разумният човек може да съживи един мъртвец.

Човек трябва да се научи да живее сам, т. е. да живее само с Бога.

Учителя

1. Склонност и влечение към противоположния пол.
2. Любов към децата, желание и стремеж за отглеждане на поколение.
3. Склонност към общуване, приятелство и дружба.
4. Родолубие, привързаност към дом и отечество.
5. Жизненост, желание за живот, устойчивост и издръжливост.
6. Настойчивост, последователност.
7. Самосъхранение, самозащита, борбеност, смелост.
8. Склонност към разрушение, буйство, гневливост, разгрозителност и свадливост.
9. Предразположение и охота за ядене, пиене и лакомство.
10. Склонност и стремежи за печелене, натрупване на богатства, пестеливост и скупечество.
11. Скритост, подозрителност, изпитателност, самооблагане, склонност за разследвания.
12. Предпазливост, страх.
13. Себелюбие, себеподобие, себепоказване и славолюбие.
14. Себеуважение, себепочитание, достойнство, гордост, господарство, водачество.
15. Постоянство – непрестанен стремеж за завършване на всяко начинание.
16. Свестност, справедливост.
17. Способност за схващане на великото, обширното, възвишеното, свършеното, идеалното.
18. Вярa, надежда, упование, безусловно доверие и преданост.
19. Възхновение, любов към духовни занимания, вяра в безсмъртието на душата и съществуването на ангели, висши светове и духовни същества.
20. Любов към Бога и всичко живо. Стремеж към висша нравственост, способност за схващане и разбиране на разумността и целесъобразността на Божествения промисъл, който работи в цялата природа, желание да се служи на Бога и човечеството.
21. Благосклонност, любвеобилност, доброта, милосърдие, благотворителност.
22. Творчество, изобретателност и открития в областта на изкуствата, науката и техниката.
23. Любов към изящните изкуства, способност за откриване, виждане и изразяване на красотата чрез музика, поезия, пластика и образи.
24. Способност за подражаване и възпроизвеждане на разни явления, действия и състояния чрез звукове и действия – актьорство.
25. Веселост, духовитост, способност да се вижда смешното и да се разсмиват другите.
26. Наблюдателност, любознателност, стремеж да се проучва природата.
27. Способност за определяне и помнене на чертежи, образи, лица, неща и др.
28. Способност за измерване и определяне на величини и количества на око.
29. Способност за определяне на тежестите без теглилка, запазване на равновесие.
30. Способност за определяне на разпознаване и разграничаване на цветовете.
31. Способност за подреждане и изработване на план и правила за работа във всяко отношение.
32. Способност за пресмятания и изчисления.
33. Памет за помнене на места, положения, посоки, пътища и т. н.
34. Памет за помнене на исторически събития и разни случаи.
35. Памет за помнене на дати и определяне точно на времето.
36. Музикални способности и любов към хармонията изобщо.
37. Способност за изразяване на мислите и намеренията си с думи, знаци и жестове.
38. Способност за философски размисления и съждения.
39. Способност за сравнение, анализиране, изяснение, изображение.
40. Способност за съсредоточаване, съзерцание, предчувствие, приспособяване.
41. Нежност, любезност, учтивост, правилна обхожда.

Творческа среща по Паневритмия Пловдив 2003

Националната среща по Паневритмия събра на 6 и 9 март в Дома на българо-руската дружба в Пловдив около 100 участници от цялата страна.

Сутрешното заседание беше посветено на формите и начините за представяне на Паневритмията в обществото.

Ц-р Светла Балтова откри срещата с изложение върху някои от тях, по-точно курсовете и лекциите по Паневритмия, чието въздействие е „отдолу-нагоре“ – върху малки или по-големи социални групи. Обществото не е абстракция, то се състои от хора и ние сме част от него. Всеки един от нас може да повлияе върху най-близкото си обществено обкръжение.

Паневритмията е метод на една школа, с която имаме право да се гордеем, съвременна духовна школа, наследник на хилядолетната българска духовност, която е търсена и призната по света. Хората, които влизат в кръга на Паневритмията, трябва да бъдат осведоменци, че влизат в досег с тази школа. Дали ще се заглъбочават в учението на Беинса Дуно (Учителя Петър Дънов) или не, е въпрос на техен личен избор, но във всеки случай не бива Паневритмията да бъде обявена просто за здравословна гимнастика или танци. Във века на информацията и комуникациите това е и невъзможно.

От друга страна, трябва да останат в миналото тенденциите към догматизъм и елитарност или опитите за пропаганда на предимствата на Учението и Паневритмията в частност. Това изисква една продължителна работа за преобръщане на общественото мнение, което е било манипулирано няколко десетилетия. Паневритмията не е странен ритуал, изпълняван от малки групички „посветени“, а практика, съперничаща и на широко разпространените източни школи, и на идващите от Америка „Нюейдж“ – медитативни и здравословни практики. И както знаем – превъзхождаща ги.

В процеса на пробуждане на съзнанието днес все повече хора търсят някакъв вид духовна практика и езотерична литература. Паневритмията може да отговори на нуждите на най-широки кръ-

гове хора и остава да бъде предадена по достатъчно гъвкав и одухотворен начин. Няма нужда да се натрапва името на Учителя или определени догми, защото знаем, че самото учение изключва това. Духовното се предава по съдържание и смисъл.

Това изисква от хората, които преподават Паневритмия, дългогодишна и упорита работа върху себе си, т.е. да живеят според духовните принципи и да са изградили духовна опора у себе си. Не можеш да станеш учител просто след един курс за учители. За да излъчва хармония и радост и да ги внесе у своите ученици, преподавателят трябва първо да ги носи у себе си. Не можеш да дадеш нещо, което нямаш. Груповата работа изисква усет за групова енергия, фокусирането и трансформирането ѝ изисква от преподавателя фина усетливост, гъвкавост и отказ от шаблона. Практическият резултат и времето са най-добрите доказателства за полезността на нещо. Необходимо е само търпелива и безкористна работа.

Красимир Златарев сподели опита си в организиране и провеждане на курсове в Смолян. В тях участват хора от всички възрастови групи, вероизповедания и социални слоеве. Преподавателят трябва да има нагласа да обхване и поведе групата в Паневритмията. Всяка негова дума, поглед и жест трябва да установяват хармония. Когато почтено и открито се говори за Паневритмията, това привлича хората. А преподаването ѝ да става по дух. Добре е методически да споделяме как стават нещата, което ще става по-подробно на други семинари.

От **Николай Конакчиев** беше изказано пожелание да се търси по-активно връзка с правителствени и неправителствени организации. Разпространяването на методи като Паневритмията е назряло. Може би има обществени организации, които ни чакат и ние трябва да направим крачката към тях.

Румен Бакалов в своето изложение напомним за основните правила на Паневритмията, върху които всички сме съгласни, но не ги спазваме стриктно. От първостепенна важност е правилното

изпълнение на Паневритмията, защото тя говори сама за себе си.

Запазените от времето описания на Паневритмията изглеждат да са непълни и противоречащи си. Съществуващите противоречия в нашите разбирания трябва да се използват като стимул за нейното задълбочено, добронамерено и обективно изучаване.

Преди да се обсъжда правилността на един или друг вариант на дадено упражнение, както и детайли на изпълнението, необходимо е да се изгради правилно разбиране за същността на Паневритмията, да се възпита съответното отношение, за да заеме тя полагащото ѝ се място в ценностната система на всеки изпълнител. Ако Паневритмията се схваща само като вариант на обикновена гимнастика с музикален съпровод, много от правилата биха се сторили пресилени и излишни на мнозина и като следствие ще останат неразбрани и неприложени.

Правилата са както „технически“ – за оформяне и поддържане на правилен кръг, за облеклото и поведението на участниците по време на танца, така и възпитаващи основни добродетели като съгласуваност с другите, поставяне на интересите на цялото пред тези на индивида, будност на съзнанието, точност и др.

Паневритмията е метод за възпитание и самовъзпитание. Изискванията за правилното ѝ изпълнение никак не са малко и изискват будно съзнание, мислене, чувстване и концентрация.

Участието на съзнанието е условие за целесъобразна обмяна между човека и околната природа. Защото характерът на енергиите, които човек изпраща и приема, зависи от будността на съзнанието, от идеята, която занимава човека при движението.

„Ето защо паневритмичните упражнения не са механични гимнастики, но една дейност, в която вземат участие всички сили на човешкото естество: физически, духовни, умствени и божествени. Всички тия сили при Паневритмията са в будност, творчество, активност и в състояние на възприемчивост. Ето защо при тия упражнения трябва да се мисли. Всяко движение без мисъл няма смисъл. При тях е нужно едно вътрешно концентриране. При движенията силата на човека седи в концентрирането! Бейнса Дуно.“ (Паневритмия, 1938 г.)

След обедната почивка външния предизвикателства „Противоречията в паневритмията“ – един дългогодишен предмет на оживени дискусии.

Георги Петков сподели за срещите си с учителките по Паневритмията, обучавани лично от Учителя. Когато хората един ден търсят истината, те ще знаят само това, което е писано – каза той. – Очевидците са все по-малко.

Коя е правилната Паневритмия? Учителя е избрал следния метод: научил е 5-6 сестри, а те са преподавали на всички останали. Следователно трябва да се върнем към тези, които са научили Паневритмията от Учителя. И между тях нямаше разногласие. Има ли документ, оставен от тези учителки? Това е Паневритмията „на четирите сестри“, написана през 1945–46г. За съжаление, тази Паневритмия не беше отпечатана. Но това беше „живата“ Паневритмия на Братството.

Филмът от 1938г., който внесе разногласия, е филм за изучаване на движенията, но не и за цялостната Паневритмия, там дори самите упражнения са накъсани. Има ли факти, че хората, които демонстрират Паневритмията в този филм са я играли по други начини? Има такива факти. Анина Бертоли например, от третата двойка във филма, с която съм играл над 30 пъти, в живота, реално, играеше „Зун мезун“ от упр. „Изгрява слънцето“ обратно на филма. Твърдя, че почти никой не е играл „Зун мезун“ с ръцете навън – навътре. Освен това, всички онези, които познавам и които са излезли от България рано (по времето, когато Учителя е бил жив), играят това упражнение по същия начин: ръцете към гърдите и навън. Между тях е и Марта – племенницата на Милка Периклиева (съставителка на Паневритмията от 1938г. – б. ред.)

Паневритмията, описана от Милка Периклиева, всъщност е отпечатана през 1938 г., но е написана няколко години преди издаването ѝ, т. е. около 1934 г., т. е. когато Паневритмията се учеше. Можем да я наречем „работен вариант“. А сега той се приема от някои за най-достоверен източник и факт, заради който се пренебрегват свидетелствата на хиляди живи очевидци. Който иска да търси истината, да я търси сега, докато има още живи очевидци.

Георги Стойчев сподели в началото външното си от това живо докосване до източниците, което Георги Петков е имал. Всички ние, останалите търсим истината по умозрителен път. По свой собствен път съм стигнал до подобна гледна точка, каза Георги Стойчев по повод движението „Зун мезун“. Има един вариант на Паневритмията, който нарчим работен – този на Милка Периклиева и има един реален, установен. Работният вариант е сътворен тогава, когато Паневрит-

мията е била търсена и изграждана. На Земята нещата стават с пот, кръв и работа, и с това усилие се стига до истината. Има няколко варианта за достъп до упражнението. Например първото упражнение – Учителя го е дал първоначално с длани нагоре, но после недвусмислено е казал на брат Борис Николов – да се играе с ръцете надолу. И въпреки това, има гласове, че трябва да върнем първоначалния вариант. Същото е при „Подвижност“. Изглежда във времето Учителя е променял някои неща.

Нека се върнем на „Зун мезун“. Да се обърнем към духовната наука. Какво е активно движение на десен крак заедно с активно изнасяне на ръцете? Абсолютен плюс. Позитивно, активно движение на физически план (краката) и на духовен план (ръцете). А обратното – прибиране на ръцете и движение с ляв крак напред е абсолютен минус. Възприемане и на двата плана. Тоест голяма амплитуда между страдания и радост. Докато, ако ръцете се прибират навътре при движение на десния крак напред, имаме активно движение с крака и пасивно движение с ръцете – така се постига равновесие. В духовния свят – ръцете – ние сме пасивни и приемаме, докато във физическия свят сме активни (крачка с десния крак). Това е принципът на абсолютното равновесие, което не е атрибут на физическия, а на Божествения свят. А „Зун мезун“ означава хармония и равновесие, следователно това упражнение предполага непрекъснато равновесие на силите. От това гледище винаги съм смятал, че „Зун мезун“ трябва да се играе с движение на ръцете навътре-навън, защото това обяснява и смисъла на самите думи „Зун мезун“.

Не бива да се променят тактовете. Това, че тактовете не са четен брой, това не е минус, а има връзка с рационалните и ирационални числа.

Паневритмията не е мъртвородено дете. Тя се развива от момента, в който Учителя я е дал. Еволюционният подход дава и отговор на въпроса защо съществуват противоречията. Еволюцията ѝ е отразена в описанията на Панверимията, които се различават във времето.

Залата утихна при последното изложение за деня, това на **Георги Георгиев**: „Ролята на противоречията в Паневритмията“. Тъй като неговата гледна точка се издигаше над фактите и различията и ни отвеждаше в света на принципите, вълновението на това представяне предизвика аплодисменти. Поради това го публикуваме отделно.

Последва празнична програма, посветена на Празника на жената, организирана от домакините в Пловдив. Хор „Дъга“ внесе радост и хармония с

разнообразната си програма. След занимателния преглед на историята на модата през вековете, няколко от участничките в хора демонстрираха български възрожденски и стари градски тоалети, които подказаха романтиката на последните изпълнения и раздвижиха залата в стъпките на тангото. Родопската носия неочаквано провокира приятелите от Смолян – Красимир и Тодор да докажат със спонтанното си участие с песен и изпълнение на кавал, че родопчани наистина са Орфееви чада. Родопските мелодии вдигнаха градус на възхищение в залата. Гостите имаха възможност да участват във викторината с въпроси, посветени предимно на жената и пролетта.

През втория ден на срещата програмата беше посветена на училищните и извънучилищни форми за работа с деца.

Надя Табакова и **Жана Кръстева** споделиха десетгодишния опит на лятната духовна детска школа в Троян. Беше проектиран филм. Работата с деца в Троян се е осъществявала изцяло на доброволни начала. Децата са обучавани на две смени, всяка по 14 дни, през м. юли. В школата в Троян децата са практикували различни форми на изкуство, развиващи собствените им творчески заложби: рисуване, моделиране, работа с оригами, работа с природни материали, поезия, писане на есе.

Връзката с природата е укрепвана както в ежедневната работа в градинката и наблюденията върху растения, така и при походите в планината.

Астрономическите наблюдения (работа с телескоп под ръководството на астроном) развиват представите за вселената и интереса към всемира. И разбира се Паневритмията заема важна част от живота на лагера. Децата се учат на колективно чувство и хармонизиране. Накрая те споделят впечатленията си в заключително есе. Всяко дете се чувства творец. Миналата година е била направена поетична седмица. Накрая целите стени на спалното помещение са били облепени със стиховете на децата. Така те са заспивали и са се събуждали, обградени от красивия свят на словото.

Ясен Даскалов изнесе своя опит от работата си в училище. Според него Паневритмията за децата е радост, споделяне, веселие, а не толкова духовно изживяване, защото те не отделят духовното изживяване от радостта и веселието, в което живеят. Паневритмията възпитава детето в чувствителност, то се учи да общува, да разбира

останалите, да ги зачита, да осъзнава грешките си.

Частът по Паневритмия трябва да бъде свободен и неограничен по отношение на методиката. Традиционните методически правила тук трябва да отстъпят, да няма забележки и критика, за да усетят децата красотата и обаянието на играта. Много важно е преподавателят да се потопи в атмосфера на светлина, която да го ръководи. Той трябва да бъде слънчев, лъчезарен човек и по този начин децата ще го харесат. Само ако детето изкривява движения или текст, то трябва да бъде отстранено от игра. Частът по Паневритмия се различава от всички други часове и освен това всеки час е различен, специфичен и разнообразен. Към всеки час трябва да се подхожда индивидуално, творчески. Трябва да се отчита нагласата на децата и според тази обща атмосфера да вмъкнем нашия индивидуален план. От личните си наблюдения Ясен е забелязал, че въздействието и резултатите при деца, които са били редовни и са посещавали по-дълго часовете, са много по-осезаеми. Много полезно е преподавателите да си водят дневник.

Паневритмията е дар и първото нещо, с което човек трябва да пристъпва към нея, е радостта, че ще играе. Да не забравяме, че Духът присъства там, където има мир и разбирателство. А същинската работа започва там, където присъства Духът. Нека не забравяме, че не сме ние, които вършим тази работа, а Духът. Нека не прекъсваме връзките на тази Велика Паневритмична космична верига.

Двете изложения предизвикаха бурен отклик в залата и времето не достигаше за желаещите да споделят своя опит. Очертах се две възможности за работа с деца: работа в центрове, като този в Троян, където децата могат да бъдат събирани за извънучилищни занимания, и внасянето на Паневритмията в учебните програми. **Зоя Кръстева** от Пазарджик сподели един „трети път“ – своята работа в читалището, където тя започва от други форми, провокиращи творчеството у децата и наблюдението на природата, и се достига постепенно до паневритмичните упражнения. Опити си споделиха също **Светла Панайотова**, работеща в Клисурса, **Красимира** от Враца, **Александър Стойчев** от Добрич, **Надя Баръмова** и гр.Залата бръмчеше от разговори, въпроси и отговори, размяна на адреси, телефони, обещания за нови срещи...

Пожелавме си накрая тази среща да бъде само първата крачка към поредица от срещи и семинари, обединяващи всички, които по различен начин, на различни места, но прилагайки любовта и хармонията работят и се стремят към истината и единството в Паневритмията.

Ж.З

Обичам танца,
Защото освобождава човека
От тежестта на нещата
И свързва отделностите в едно цяло.

Възхвалявам танца,
Който изисква – и поощрява
Здраве, и ясен Дух,
И една трепетна душа.

Танцът е преобразяване –
На пространството, на времето и на човека,
Който е в постоянна опасност да се разпадне
И да стане само ум, само воля или чувство.

Напротив – танцът изисква цялостния човек,
Закрепен здраво в своя вътрешен
Център,
Не обсебен от желания по хора и неща
И от тъмната страст да напусне истинския си Аз.

Танцът изисква
Освободения, трептящия човек,
Уравновесил всичките си сили.

Възхвалявам танца.

О, човече, учи се да танцуваш,
Иначе Ангелите на небето
Нама да искат да общуват с теб.

Свети Августин (354-436 г.)

РОЛЯТА НА ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ПАНЕВРИТМИЯТА

„Всички противоречия в света седят в частите. Това, което е законно за Цялото, не е законно за частите. И това, което е законно за частите на един организъм, не е законно за целия организъм.“

Учителя

Георги ГЕОРГИЕВ

Противоречията възникват, за да се върви напред. Това е начин за усъвършенстване, който е необходим в Природата. Противоречията, противодействията в човешкия живот се определят от т. нар. Трети закон на динамиката, който гласи: „На всяко действие има равно по сила противодействие“. В окултната наука този закон е познат като част от Петия принцип на ритъма: „Всичко тече навътре и навън, всяко нещо има своите приливи и отливи; люлеенето на махалото присъства във всяко нещо; ритъмът на залюляване надясно е ритъмът на залюляване наляво.“ (2) Този Принцип е тясно свързан с Принципа на противоположностите – ритъмът се проявява между двата полюса, установени от Четвъртия принцип, който казва: „Всичко е двойствено, всяко нещо има своя противоположност, едното и различното са едно и също; противоположностите са еднакви по същата природа, но са различни по степен; противоположностите се привличат.“ (2) Противоположностите в същността си са двата крайни момента на едно и също нещо. Всички проявени неща притежават „две страни“, „два аспекта“, „два полюса“ с редица междинни степени между двете крайности.

Така възникващите противоречия ни подтикват към мислене и ние започваме да търсим причинно-следствената им връзка, която произтича от следващия, Шести принцип на причини и последствия, гласящ че: „Всяка причина има свое следствие, всяко следствие има своя разумна причина. Всяко нещо се случва в съответствие с Великия Закон.“ (2) След като разберем разумната причина за противоречията, не ни остава нищо друго освен да влезем в седмия Принцип на Единството, познат ни като Принцип на Любовта, където всички граници се размиват, а различията изчезват. Тогава ние, за-

едно извървели целия този труден път, ще сме готови да заиграем една Паневритмия, в която всеки и всичко ще си е на мястото.

Използвайки същата схема, могат да се направят конкретни препратки по нашия наболял проблем: противоречия в Паневритмията. Ако започнем по ред от Четвъртия принцип, установяваме, че има две крайно противоположни нагласи: Първата застъпва тезата, че Паневритмията е дадена един път завинаги и в нея нищо не бива да се изменя, тъй като там всичко е изчислено и нищо не може да се добави, нито извади. За да се защити такава теза е необходим достатъчно надежден и сигурен източник, който да твърди недвусмислено подобно нещо. Такъв източник обаче липсва. На това виждане се противопоставя противоположното мнение, че всичко живо в Природата се променя и еволюира, по този начин Паневритмията не би могла да прави изключение. Така първото мнение би могло да доведе до механично изпълнение на упражненията, изтъквайки субективна трактовка и съпоставка на фактите, търсейки непременно някаква система, която да обхване цялата Паневритмията. На това се отговаря, че Паневритмията е необятна и необхватна, съответно не би могла да влезе в каквато и да било система, освен в тази на Вселената. Но това твърдение не дава възможност за точно и методично изследване, а позволява на всеки съвсем свободни интерпретации, които понякога могат да бъдат много далеч от първоначалния замисъл.

По този начин, ако едните натегнат повече в едната посока, махалото от Пети принцип отива с равна сила към отсрещната страна и там се формира мнение, точно противоположно по сила на срещулежащото. Съществуват разбира се и множество различни други мнения между двете противополож-

ности, по-близо или по-далеч от крайните две. Тук могат да се изредят например: на оживено място ли да играем, или на закрито; да се хващаме ли за ръце в началото, или не; можете от ляво или отдясно да започват игра; гимнастика, хоро или балет са движенията; да се пее, или да не се пее; два куплета или три; на ляв крак или на десен; ръцете изпънати или леко сгънати; да преминават ли под линията на кръста, или не; сериозни или усмихнати да сме; да се поздравяваме или не след края на упражненията, ако да – как – с една или с две ръце; колко двоици да остават за „Слънчеви лъчи“; да движим ли главата, или само погледа; при разминаване на партньорите да се поздравяваме ли, или не, и т. н. ...

Когато тази поляризация е факт и когато целият спектър от различни междинни степени на мнения и становища по скалата е налице, остава да потърсим причината. Несъмнено дълбоката причина е желанието и на двете страни да се усъвършенстват. Това е исконният стремеж на душата. Когато обаче тази възвишена идея се сведе до физически план, тя претърпява ред изменения. Там вече намира проява т.нар. личен елемент, който всеки индивид внася от себе си. Така започва едно първенство за обсебване на самата идея и претенции за авторство над нея. Идеите обаче са от Бога, а от нас се иска единствено да ги доведем в най-чистия им вид до физическия свят.

Например идеята да играем правилно Паневритмия. Това е хубав вътрешен подтик и стремеж, но е много индивидуален. Ако някой достигне до определено ниво, трябва ли да мисли, че това е най-доброто и за останалите? Въпросът „Играя ли правилно?“ е добре да се задава, но само към себе си. Ако го задам на другите, аз вече ограничавам свободата им, като им налагам мнение. Тогава възникват и противоречията. Това обикновено е проблем на новаторите – тези които искат да променят определен стереотип, като за целта те са намерили достатъчно аргументи и факти за някое свое твърдение. Когато обаче това твърдение започне да се налага без Любов, то среща консервативно „Това се играе така откакто се помня.“ Следва втвърдяване на позициите и резултатите на пръв поглед не са особено добри, но

тези, които са играли по единия начин механично, вече започват да се замислят и аргументират, защо играят точно така, а не например по другия начин. Така се стига до втория основен пропуск: търсене на фактите и тяхното тенденциозно поднасяне на база логически изводи и заключения. Ето няколко мисли от Учителя за логиката – човешката и Божествената:

„Хората още не са дошли до Божествената логика – тяхната логика е безлогичност горе, на небето.“(3)

„Тъй като логическата връзка между нещата не всякога подразбира Истината, то тя има отношение само към ума, но не и към душата и духа. Умът прави връзки и поставя нещата в стройна система. А духът придава други качества на мисълта. Той внася Истината в нея.“(4)

„Съвременната логика твърди, че ако една от предпоставките на логическото заключение не е вярна, то цялото заключение не е вярно. Аз пък казвам: Предпоставката може да е вярна, може и самото заключение да е вярно, но мисълта да не е вярна. Има много заключения, които са верни на земята, но не са верни за самата Истина. Човешката логика не е логика на небето.“(5) „Но тази логика е необходима за вас. Когато ви говори някой мъдреци, вие ще слушате и ще разсъждавате логически. Говоренето му ще ви ползва доколко, доколкото вие можете да мислите, да разсъждавате логически.“(6)

Цялото ни усъвършенстване, осмислянето и правилната игра на Паневритмията зависи от степента (нивото) на нашето съзнание. Съзнанието е склад от положително (отработено и изпитано) знание, вложено в духа, душата, ума и сърцето на човек.(7) Разширяването на съзнанието е на степени – за

Да следваш Красотата, дори когато тя те води към ръба на пропастта; и въпреки, че тя е окрилена, а ти си безкрил, и въпреки, че тя ще прекрочи ръба, ти я последвай, защото там, където няма Красота, няма нищо.

Джубран Х. Джубран

четири измерения, четири степени: съзнание на права, съзнание на плоскост, съзнание на куб и съзнание на тесаракт. Не би трябвало да изискваме от правата да осмисли какво е куб, или от плоскостта – какво е тесаракт, а да се търси общото, това, което ги свързва всички. В случая това е точката – тя е тяхната съставна единица. Така дойдохме до Седмия принцип, където установяваме, че всички сме части на едно общо Цяло. Тогава си даваме сметка, че сме били актьори в театър и тези, които са играли роля на „новатори“, са провокирали към мислене „консерваторите“, а „консерваторите“ от своя страна са провокирали „новаторите“ към любов. Така е устроена видимата вселена и възходът на душата е немислим без тези процеси. Човешката душа трябва да се въздигне и да излезе извън кръга на всички вторични наслоявания: личностни, семейни, национални, расови и общочовешки. Това са обвивките, които в хода на еволюцията на душата отпадат. Те отговарят на степените на съзнание. Когато човешката душа заживее със звездния ритъм на Цялото, тя излиза от този порочен кръг и се връща към центъра на Живота.(8)

Ритъмът на Цялото, наречен „пулс на живота“ на космическия организъм, се прелива във всичките му части. Така този ритъм се предава на човека, който е част от това Цяло, чрез ритъма на сърцето. Ко-

гато човек е в хармония с Цялото, тогава всичко в неговия организъм върви добре, понеже космичният ритъм, космичният пулс на живота се прелива в неговото сърце, в неговото кръвообращение, в неговото дишане, в дейността на всичките му органи. Това става, когато той е добър, справедлив и разумен, когато тече през него Любовта, понеже Разумността и Любовта са основните принципи, които царуват в Природата. Те са извори, от които излизат двигателите на всички други сили в тази Природа. Когато човек е в хармония с Цялото, тогава ритъмът, линиите на космичната Паневритмия се преливат в него, изразяват се чрез него.(9)

Цитирана литература:

1. Енциклопедичен речник, т.3, *Астрала*, 1998, с. 148
2. Кибалион, *Аратрон*, 2000
3. Учителя, Сила и живот, V с., София, 1922, с.312
4. Учителя, Ще управлява всички народи, НБ, София, 1948, с.174
5. Учителя, Сила и живот, VII с., б. 30. „И обхождаше Исус всичката Галилея“, Русе, 1925, с.19
6. Л. Кръстева, Учителят за себе си, София, 1997, с. 70
7. Учителя, Допирни точки в природата, *Бяло Братство*, София, 1994, с.164
8. Константинов, М., Освобождение чрез Космично съзнание, *Алфиола*, Варна, 2001, с. 48
9. Учителя, Паневритмия, София, 1941, с. 17

За болката

И както плодната костилка се пропуква, за да може сърцето ѝ да види слънцето, така и вие трябва да познаете болката.

А ако можете да се дивите в сърцето си пред чудесата на битието, то болката ви ще бъде не по-малко дивна от радостта ви.

Тогава ще приемете в сърцето си слънцето и леда, росата и сланата, така както приемате годишните времена, които преминават над нивята ви.

И ще имате бодрост и утеха през зимите на Вашата скръб.

Защото голяма част от болката си вие избирате сами.

Тя е горчивата отвара, с която лечителят във вас черпи от болезнен духа ви.

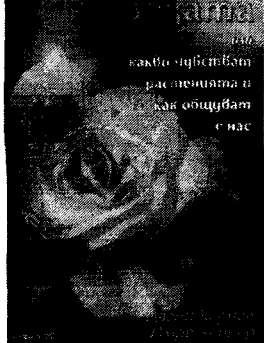
Затова, имайте вяра на лечителя, и пийте неговия лек безропотно и кротко защото ръката му, макар и тежка, и корава, е в нежната десница на Незримия и чашата, която ви поднася, макар и да гори устните ви, е правена от глината, която Грънчарят е размеквал със своите собствени слъзи.

Джуъран Х. Джубран

РАЗУМНИТЕ СЪЩЕСТВА, Учителя Беинса Дуно, изд. *Бяло братство*, 2003, т. I, 325 стр., цена 3.90 лв. Книгата съдържа 18 неиздавани до момента беседи на Учителя Беинса Дуно от Младежкия окултен клас, година XVI (1936–37). Могат да се обособят два основни тематични кръга: философско-психологически и приложно-практически. Към първия се отнасят проблемите за произхода на различните

науки и за разумните висши сили, които ги управляват, за методите на познанието, за природата на недоволството и страха. Към втория тематичен кръг можем да отнесем въпросите, свързани с физиологията на човека, с неговата нервна система и като цяло с физическото му и психическо здраве. А то е зависимо от умението на човека да осъзнае себе си като част от целокупната природа, в която действат специфични принципи и закони.

ГЛАСЪТ НА РОЗАТА или **какво чувстват растенията и как общуват с нас**, Дагни Кернер, Имре Кернер; изд. *Аквариус* 2002 г., 204 стр., 5.50 лв.



„Много се радвам, че ни посети. Когато някой от вас обича истински цвете или дърво, това ни прави толкова щастливи, че ние растем и се разхубавяваме още повече, и раждаме още по-сладки плодове“ – се обръща от страниците на тази книга розата към нас.

„Щом искате да говорите с растенията, знайте, че любовта е единственият ключ към природата“ – дава последен съвет Дороти Маклийн, – „Зная го от ангелите“.

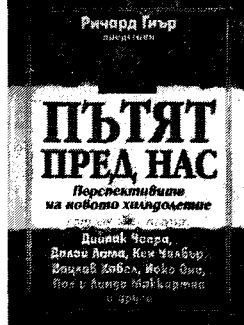
Неща, които звучат познато за докосналите се до Учението на Учителя.

Това, с което изненадва книгата, е степента, в която истинската наука е навлязла в психическия свят на растенията: научно, експериментално, лабораторно и химически е доказано, че растенията имат памет. По същия път е разкрит и овладян начина на общуване между тях. Изобретен е апарат, който прави видими аурите на живата материя, и още много други неща от света на растенията – в една книга от Новата Епоха, в която древно знание и наука си подават ръка за изграждането на един по-добър свят. Една книга,

в която се очертава по-ясно профила на новото човечество, стремящо се към по-дълбоко единство с Битието и неминуемо, разбира се, със „зеления народ“, както наричат индианците света на растенията.

Индиански шаман, който говори перфектен английски без американски акцент, немски професор-физик, който прави видима на екран аурата, съснователката на Финдхорн Дороти Маклийн и редица други ярки индивидуалности правят този профил твърде осезаем на страниците на тази книга.

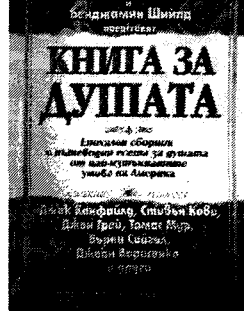
ПЪТЯТ ПРЕД НАС. ПЕРСПЕКТИВИТЕ НА НОВОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ, Ричард Гър, изд. *Хомо Футурус*, 2000, 187 стр., цена 5 лв.



Книгата представява сборник от есета на някои от най-популярните личности на планетата като Дийпак Чопра, Далай-лама, Вацлав Хавел, Йоко Оно, учени като Рупърт Шелгрейк, лечители като Сузи Холбич и Лари Доси, духовни водачи, нашумели писатели като Кен Уилбър и Мерлин Фергюсън. Обединява ги загри-

жеността за съдбата на планетата и човечеството през новото хилядолетие. Всички тези ярки индивидуалности, чиито имена се свързват с импулса на Новата епоха и идеята за обединеното човечество, изпращат своите послания и апел към читателите за повече духовност, хуманност и съпричастност на хората към заобикалящия ги свят.

КНИГА ЗА ДУШАТА, Ричард Карлсън и Бенджамин Шийд, изд. *Хомо Футурус*, 1999, 166 стр., цена 5 лв.



Това е другата книга от колекция „мъдрост“ на изд. *Хомо футурус*. В която двама американски психолози представят есета на едни от най-изтъкнатите съвременни умове на Америка. В няколко раздела: Душата във всекидневния живот, Сърцето на душата, Връщане към душата, известни психолози, психотерапевти и лечители като г-р. Уейн Дайър, Матю Фокс, г-р. Елизабет Кюблер-Рос и учени от други специалности, философи и публицисти споделят своите преживявания и опита си, професионален или личен, в тази толкова привлекателна и загадъчна област – животът на душата и проявите ѝ в ежедневието, говорят за духовното израстване на хората в сложния и противоречив съвременен свят.

Джубран Халил Джубран

Световноизвестният ливански писател е роден през 1883 година в Бшара, селце в Ливанските планини. През 1895г. семейството му, изповядващо християнството, емигрира в САЩ. До осемнадесетата си година Джубран учи в йезуитски колеж в Бейрут, след което се завръща в Бостън, за да погребее в разстояние на няколко месеца майка си, сестра си и брат си. Тъкмо тогава и къановите на дарбите му си пробиват път през боаката към светаината. През 1903 г. той започва да публикува миниатюри в периодичния печат, а през 1904 г. урежда първата изложба на свои рисунки. В следващите години публикува няколко сборника, докато през 1923 есето му „Пророкът“, разтърсва и Запада, и Изтока.

До смъртта си през 1931г. Джубран издава последните си творби на арабски и английски език.

След смъртта му излизат и последните две книги: „Странникът“, (през 1932) и „Градината на пророка“, (1933).

Из предговора на Мая Ценова към „Пророкът“, изд. Кибеа, 1997г.

Да бъдеш ограбен, излъган, заблуден, поведен по грешен път, подмамен, сетне подигран, и все пак при всичко това да гледаш надолу от висината на твоето по-голямо аз и да се усмихваш, знаейки, че има една пролет, която ще дойде в твоята градина да потанцува в листа, и една есен, която ще накара гроздовете да узреят; знаейки, че ако дори само един от твоите прозорци е отворен на Изток, къщата ти никога няма да бъде празна; знаейки, че всички онези, които са смятани за злодеи и разбойници, за мошеници и измамници, са твои братя в нужда и че ти си може би всичко това в очите на блажените обитатели на оня Незрим Град там, горе, над този град.

За Любовта

Когато Любовта ви позове, последвайте я, макар пътеките ѝ да са стръмни и сурови.

И когато крилете ѝ се разперят върху вас, отдайте ѝ се, макар и мечът, скрит в перата ѝ, да ви ранява.

И когато тя ви проговори, повярвайте ѝ, макар гласът ѝ да руши мечтите ви, тъй както севернякът градините попарва.

Защото любовта както е корона, тъй е и тежък кръст. Както е ластарът

на лозницата, така е и резултат.

Тя като житни снопове ви сбира и стисва до гръдта си.

На хармана си после ви вършее, да се оголи зърното у вас.

Отвява ви от сламки и от плява.

Премила ви до бяла същина.

Омесва ви до податлива мекост.

И ви предава на святия си огън, за святи хлябове, на Божието свято пиршество.

За радостта и скръбта

Вашата радост е вашата скръб, само че без маска.

Колкото по-дълбоко дълбае скръбта в душата ви, толкова повече радост може да вмести тя.

Писаната паница, от която пиете виното си, не е ли опалена в гърнчарска пещ?

И лютнята, която весели духа ви, не е ли била дърво, дълбано с остър нож?

Чули сте да казват: „Радостта е по-велика от скръбта“, а от други сте чували: „Не, скръбта е по-велика.“

Но аз ви казвам, че двете са неделими.

Те идат заедно, и когато едната седи с вас на трапезата ви, помнете, че другата е заспала в леглото ви.

БРАТСТВОТО В КАНАДА

Историята на Братството във френска Канада (провинция Квебек) е доста интересна. През 1953 г. тук пристига брат Фюгюлен. Той е французин от Тулуза. Запознава се с Учението през 1938 г. Тогава във Франция се среща с Михаил Иванов. Още с пристигането си в Канада започва да изнася лекции, посветени на Учението. Независимо от трудностите, които среща (баща е на осем деца), брат Фюгюлен не престава да пътува почти всяка събота и неделя от 1953 до 1981 г., за да популяризира идеите на Братството.

В началото в братските групи се четат книгите на Учителя, но след първото идване на Михаил Иванов в Канада през 1967 (идва още три пъти през 80-те години), настъпва промяна и започват да се четат предимно неговите лекции. След разговорите, които имам с различни хора, разбрах, че това се дължи на факта, че стилът на Учителя е много труден за разбиране от канадците (те са много по-рационални от нас) и на липсата на достатъчно преведени на френски лекции и беседи.

След повторното идване на Михаил Иванов се основават два центъра: „Радост“ в гр. Лавал и „Благословение“ в гр. Шербрук. През този период кметството на гр. Монреал разрешава на Братството да ползва една огромна сграда в центъра на града и друга – на хълма Монт Реал. През този период около 200 души четат лекции и посрещат изгрева. Тогава става едно интересно събитие. Един ръководител на група, практикуваща йога, решава, че неговият учител е Михаил Иванов и заедно със своите 300 ученици идва във Братството.

През 90-те години дейността на Братството се премества в центровете в Лавал и Шербрук. Братята и сестрите продължават ревностно да изучават и доколкото могат да прилагат Учението. Те са добронамерени към околните, готови са да помогнат с каквото могат. Много от тях носят български имена – Светлина, Божидар, Миляна и др.

Днес брат Фюгюлен е на 82 години. Запазил е доста от своята подвижност. Продължава да бъде скромен и интелигентен. Затова много хора идват при него за съвет. Един път в месеца в дома му се провежда братска среща. Нарядът е добър на нашия. Изключение прави лекцията. Тя е на Михаил Иванов. Но въпреки този факт, в центъра на малкия салон има огромен портрет на Учителя. Брат Фюгюлен много добре знае кой е Началото.

Какви препоръки бих могъл да дам за бъдещите ни отношения с Братството в Канада?

На първо място е необходимо да бъдат преведени на френски език подходящи лекции от Учителя. Те трябва да съдържат в себе си повече неща, приложими в нашето съвремие. Книгите тук (на френски език) са предимно сборни („Учителят говори“, „Учителят“, „Учението на Петър Дънов“). Има и списание „Житно зърно“ (също на френски). Материалите в него са много добре подбрани и написани, затова много се харесва.

С голяма радост бе посрещната вестта, че е издадена в България книгата „Учителя Петър Дънов. Окултни упражнения.“ Братята и сестрите не могат да се начудят, защо такава ценна за много духовни хора по света книга не е вече преведена на френски и английски. Дори проявяват самоинициатива, като търсят някой да им преведе част от нея. Интерес будят и „Акордиране на човешката душа“ на Боян Боев и „Имам дом неръкотворен“ на Влад Пашов.

От разговорите си с тях разбрах и нещо друго. Днес повече от всякога е необходимо в България братята и сестрите да се обединят в групи, където да работят по определени теми от Учението: музика, паневритмия, упражнения, хранене и др. Наученото трябва да бъде свързано с последните научни достижения, да бъдат организирани дискусии, семинари и други. Изготвените материали трябва да бъдат издадени в сборници, както на български, така и на френски и английски.

Само така можем да привлечем трайния интерес на канадците (пък и на останалите чужденци) към делото на Учителя.

Георги Черешаров – Монреал, Канада, април 2002 г.

THE SALT

You are the salt of the Earth. *Matth. 5:13*

I will speak of the salt, because without it there is no life on Earth.

The physical world is a world of salt, while the angelic world is the world of light. All people whose consciousness is awakened are "the salt of the Earth." By "salt" all occultists, cabalists, mystics understand a balancing force - the element of the force (better: the force, or: the elementary force) which keeps things in a balance. The word "salt" expresses the force which concentrates matter, preserves it from decay and creates conditions for higher forces to work in the world. Salt is necessary for man's healthy state. When someone's organism loses its salt, it loses its foundation, which will lead to some illness. Someone is told to be nervous. I say - he lost his salt. His nervous system lost its salt so that his energy dissipates. This person is weak. Why? Because he lost the divine salt, which is the main force supporting the healthy human life on Earth.

For what reasons does someone lose his salt?

The first reason lies in the uncontrolled human passions. After every expression of passion you feel weak. You lose your salt and thereafter you lose the purpose of life.

If you have enough salt, you are magnetized. You will feel a pleasant warmth in the solar plexus area, in the morning you will wake up in a good mood.

Sometimes people ask: "Why does the world develop in the wrong direction?" - There is no salt.

Give away from your salt to other people. It is not necessary to give a lot. You need to have ¼ kilo from this salt of which I am speaking

and it will reach for all Bulgarian people. If you have one gram of this salt, you will be the richest man in the world.

You will say: "What an alchemy, what a mighty power this salt has."

The priest who has this salt will immediately attract the attention of all the audience. When he enters the church, all will be silent and listen to him.

Nobody, who lives on Earth, is perfect. If you were perfect, you would live among the angels, closer to God. But you need to pass through an education; that is why God has sent you to the Earth - the place of wisdom where the great lessons are learned.

Why do I preach about the salt today? Because you all want to be happy. Everybody can be happy, but you have to develop the mastery of keeping the happiness after acquiring it. Sometimes you wake up in the morning in a happy mood and say "I feel happy today." But after ten minutes you lose this mood, you lose your happiness. Why? You have not salt.

Saying "salt", I mean the world with all its forms. You can not grasp and hold the pure essence that has no form; that is why I say that the real world not only contains all the forms, but also their contents, and the unreal world is the one, which contains only forms without any contents. There are people who are not real, because they have a body but (they have) no salt. If you have no salt, you can not understand what Divine light, Divine goodness and Love are. Only keeping the salt and the balance of your mind and heart, being

in a peaceful state, you will understand what the Divine world is.

Nowadays, philosophers define the qualities of the spiritual world in a different way. For instance, if somebody has salt, they call him – moral, and of somebody who has no salt, they say that he has no moral qualities. They say of someone: "He is a man of high intelligence and reason." It means that the law of balance is expressed in him – i.e. he has salt. Salt is reason or wisdom. When I say "reason" I mean the state in which all human abilities can be put to work.

Salt builds up the soil. Without salt nothing would exist in the world and the Earth would be a desert, and all (do you mean all people or everything?) would decay (or perish?).

Salt is a waste, produced during long periods of time. After the salt, other forces come to build up your organism. If you do not want to lose your salt, you will need to preserve yourselves from having illegal (nezakonni? Probably: improper) desires. You are like birds, thrown down from the sky. If you ask me: "Why have we descended to the Earth?" We descended to learn that the illegal (improper) desires produce bad consequences, to understand that people who have no salt are far from God. People want freedom, therefore God send them to the Earth, saying: "Live according to My law of freedom." But the bad thing is that every one only wants his personal freedom. In order to observe the law of God, you need to understand the existing relations between people.

The law of the salt is – give to the others what you desire for yourself. Give them an opportunity to reveal their abilities.

If you want to help somebody, give him first to eat and to drink, give him some of your salt and he will become better.

If you meet somebody who is so desperate that he wants to finish his life, don't tell him

that this is not a good idea, but take him into your home, give him to eat and to drink, and after three hours, when the food is digested, tell him: "Let's talk a bit now." Make him feel comfortable and let him share why he sees his life in such a pessimistic way. Then you can give him some advise or direct him. That is why God brought him to you.

Sometimes you are in low spirit, but then you meet some relative of yours, whose state is even worse. Invite him in your house, give him to eat and inconspicuously God will provide salt to both of you. Or – a woman is insulted by her husband and meets another woman, who is more unhappy. They start sharing their pains with each other and God provides salt to both.

This is a positive Christian philosophy.

Now you may think: "Why does Deunov decide to talk so much of salt as if we do not know how important it is?" I talk about salt and ask you to make a simple experiment. Ponder on salt during 5 to 10 minutes. Think of its influence on the organism, on the feelings, the soul and the mind and then notice whether some change happens in you, what will you feel?

Sometimes people complain to me that they are not happy or not healthy. I say: "I know, because I also live on the Earth. The difference between you and me is that I have more salt. I will give you some of my salt but you must carefully use it in order to save it for a longer time."

The small is blessed. Don't neglect the small salt-crystals; they are like the small grains of wheat from which great things grow.

The first thing for you is to overcome dissatisfaction.

Modern people must learn to receive the blessing of the food, water and air.



„Jitno Zrno“ 2/2001
 („Grain of Wheat“)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“,
 founded by disciples and followers
 of the Master Peter Deunov,
 published from 1924 to 1944

Edited by
 Georgy Stoishchev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Tatjana Jordanova
 Ivanka Kreteva
 Jivko Stoilov

address: „Jitno Zerno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
 tel.: ++359 32/235 080



ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD	
„This is the Man“ – <i>The Master Beinsa Duno</i>	3
THE SCHOOL	
The path of the star – <i>Georgy Radev</i>	5
About the Music – <i>selected from the lectures of Beinsa Duno by Joanna Strateva</i>	8
The formative power of the music – <i>Petio Canov</i>	11
THE INNER WORLD	
The human being – <i>from the lectures of Beinsa Duno</i>	15
Living points – <i>from the lectures of Beinsa Duno</i>	21
The cosmic being – <i>Dr. Svetla Baltova</i>	24
THE WORLD AROUND	
Belintash – the sanctuary of the Tracians – <i>from the book of N. Boev</i>	26
Belintash – mystery and reality – <i>a conversation with Vladimir Petrov</i>	27
ONENESS OF LIFE	
Bulgarian spirituality and the legacy of Druids – <i>a talk with Filip Karr-Gom</i>	29
The Taro cards (from the book <i>Meditations on Taro</i> by <i>Valentin Tomberg</i>)	31
FORUM	
The national meeting „Paneurhythmia 2003“ in Plovdiv	40
The meaning of the contradictions in Paneurhythmia – <i>Georgy Georgiev</i>	44
BOOKS REWEVED	
The Intelligent beings – <i>Beinsa Duno (unpublished lectures)</i>	47
The voice of the Rose – <i>Dagni Kerner, Imre Kerner</i>	47
Handbook for the soul – <i>edited by Richard Karlson and Benjamin Shield</i>	47
The way ahead – <i>compiled by Eddi and Debby Shapiro</i>	47
Djubran Halil Djubran	48
FROM OUR POST	
The Brotherhood in Canada – <i>Georgy Cheresharov</i>	49
Salt – <i>summary from a lecture by Beinsa Duno</i>	50



БЪЛГАРСКАТА МОЛИТВА

Мара Белчева

О, докога ще ме изпитваш, Боже?
Усмиваш се и ето – всичко може!
Заслушана във топлия ти глас
на твойта нива зрея – златен клас.

И блесналия сърп не ме тревожи;
света десница върху мен положи
и като струна пее, до захлас
в дъхът ти, Боже, шеметний ми час.

И в миг – преграда между теб и мене,
и тъмен облак твоя глед засени –
като кошмар в дълбокия ми сън,

Притискат ме небето и земята.
Бучи изпод нощта река – гушата:
при теб ли бяга тя, от теб ли вълн?